

## บทที่ 10

### ประวัติศิลปิน

#### เลโอนาร์โด ดา วินชี ( LEONARDO DA VINCI )

เกิด ค.ศ. 1452 ที่ วินชี ( Vinci ) เป็นเมืองเล็ก ๆ ในอิตาลี อยู่ระหว่างฟลอเรนซ์และ ปิซา ( Florence-Pisa ) บิดาของ เลโอนาร์โด ดา วินชี เป็นทนายความ ทำงานเกี่ยวกับกฎหมาย และเอกสารทางธุรกิจ มารดาเป็นชาวชนบท เมื่อเด็กได้รับการศึกษาน้อยมาก เพราะที่เขาเกิดเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์ และคนทำมาหากินในการทำสิกรรม ต่อมาเขาได้กลายเป็นตำบลผู้ที่ได้รับการศึกษาชั้นเยี่ยมคนหนึ่งในยุโรปโดยพยายามช่วยเหลือตัวเอง

ประมาณ ค.ศ. 1469 อายุได้ 17 ปี บิดาของเขาไปเรียนศิลปิน ฟลอเรนซ์ และมาอยู่กับ แอนเดรีย เดล เวนโรคซิโอ ( Andrea del Verocchio ) ศิลปินผู้มีชื่อเสียง ในฐานะนักเรียนฝึกงาน เลโอนาร์โด ได้รับความรู้มากในด้านจิตรกรรม สถาปัตยกรรม ช่างทอง เพชรพลอย, โลหะ แกะสลัก ในขณะที่เขาฝึกงานอยู่ ต่อมาช่วยแอนเดรีย เดล เวนโรคซิโอ เขียนภาพการรับศีลของพระคริสต์ ( The Baptism of Christ ) เพื่อติดตามวัดต่าง ๆ ภาพที่เลโอนาร์โด เขียนสวยงามมากจนแอนเดรียฯ ครู ผู้สอนเขาต้องเลิกการเขียนภาพ กลับไปทำงานในด้านประติมากรรมและช่างทอง

แสดงให้เห็นว่า เลโอนาร์โด มีความสามารถตั้งแต่เยาว์วัย ค.ศ. 1472 อายุประมาณ 20 ปี ได้รับเชิญเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมศิลปินฝ่ายชายแห่งเซนต์ลูคในฟลอเรนซ์ ( Guild of St. Luke in Florence ) การที่จะเป็นสมาชิกของสมาคมได้ บุคคลนั้นต้องทรงทั้งคุณวุฒิ และความสามารถ และพักอยู่ในฟลอเรนซ์ประมาณ 10 ปี ได้ทำผลงานให้อีกมาก แสดงให้เห็นว่า เลโอนาร์โด มีความสามารถเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากนั้นเขาออกจากฟลอเรนซ์ ไปที่มิลาน ( Milan )

ประมาณ ค.ศ. 1482 อายุ 30 ปี ได้ตำแหน่งในราชสำนักของ ลูโด วิโค ส-พอร์ซ่า ( Ludovico-Sforza ) ในฟลอเรนซ์ และได้ทำงานให้แก่ผู้ยิ่งใหญ่ คือ ลอเรนโซ ( Lorenzo the

Magnificent ) ซึ่งเป็นคนหนึ่งในตระกูลเมเดซี เป็นทั้งเจ้าผู้ร่ำรวยและสังฆราช ที่รักศิลปกรรม และนักการศึกษา ในราชสำนัก ลูโด วิโคยา

งานที่ เลียวนาโดร์ทำขณะที่อยู่ในราชสำนัก นอกจากจิตรกรรมแล้วยังเป็นเรื่องของ สถาปัตยกรรม จำลองแบบใหญ่ของอาคาร, อนุสาวรีย์ ส่วนงานในด้านวิศวกรรมเริ่มทำระบบน้ำ ร้อนสำหรับเจ้าหญิงอาบ เขาเขียนจดหมายทูลเจ้าชาย เขาสามารถสร้างสะพาน ทำปี่นใหญ่ ชุด อูโมงค์ และเกี่ยวกับอุปกรณ์การรบอื่น ๆ ในการทำสงคราม เช่น เครื่องฟันไฟ รถแทงค์ (ใน สมัยศตวรรษที่ 20)

กิจกรรมพิเศษ ที่ทำในราชสำนัก การจัดกระบวนแห่ จัดมหรสพ การกินเลี้ยงรับแขก ต่างเมือง ทดลองการชลประทาน สุขาภิบาล

ปีสุดท้ายของชีวิต เลียวนาโดร์ดา วินชี ได้ไปทำงานอยู่ในราชสำนักฝรั่งเศส พระเจ้า ฟรานซิสที่ 1 ( Francis 1 ) ประทานคฤหาสน์ให้เขาอยู่ใกล้อองบัวส์ ( Amboise ) เขาถึงแก่กรรม ณ ที่นั่นใน ค.ศ. 1519

เป็นการโชคดีสำหรับชีวิตของเลียวนาโดร์ ตลอดมา ตั้งแต่สมัยเขาเป็นเด็ก และก่อนถึง แก่กรรม

สมัยที่เขาเป็นเด็ก ศิลปะวิทยาการเจริญรุ่งเรืองมาก เนื่องจากพวกเตอร์กียึดกรุงคอน สแตนติรณเปิลไว้ได้จากพวกคริสเตียน นักเรียน, นักศึกษา, นักปราชญ์ทั้งหลาย อพยพเข้าไป อยู่ในอิตาลี นำเอาการศึกษาโบราณทั้งหลายเข้าไปเผยแพร่กันอย่างใหญ่หลวงในอิตาลี และประเทศทางตะวันตกในยุโรป และเริ่มพากันพัฒนาการสติปัญญาให้ตื่นตัวขึ้น สมัยนี้เรียกว่า เรเนซองซ์ ( Renaissance ) หรือ Rebirth อันมีความหมายว่า “การเกิดใหม่”

สมัยระยะก่อนถึงแก่กรรม เขาทำอะไรได้เสรีในการคิดค้นทางความรู้ได้ทุกอย่าง ระยะ หลังที่เขาถึงแก่กรรมแล้ว บรรดาบุรุษที่ยิ่งใหญ่ถูกลงโทษกันเป็นจำนวนมากมาย ในฐานะที่หา ความรู้และค้นคว้ามากเกินไป ถ้าเขามีชีวิตอยู่ เขาอาจถูกลงโทษเช่นเดียวกัน

ผลงานทางศิลปะของเลียวนาโดร์ ที่มีชื่อเสียง :-

ภาพ ชื่อ อาหารมื้อสุดท้าย ( The Last Supper ) เขียนโดยใช้วิธีเฟรสโค ( Eresco ) บนผนังห้องอาหารในโบสถ์วัดนางชี ซานตามาเรียเดลกราสี ( Santa Maria delle Grazie ) เขียนที่มิลาน ใช้เวลา 4 ปี จึงเสร็จ

ภาพ โมนา ลิซา ( Mona lisa ) เขียนใน ค.ศ. 1911 ในปัจจุบันนี้ ราคา 4,200 ล้านบาท เป็นภาพที่สวยงามมาก หาดูยากได้ยาก ใช้เวลาเขียนนานมาก ใช้ดนตรีบรรเลงขณะที่เขียน ภาพนี้ครั้งหนึ่งถูกขโมยไปจากหอศิลป์ใหญ่ในพิพิธภัณฑ์ลูฟวร์ หลังจากนั้นถูกส่งกลับมาทางไปรษณีย์

ภาพความบริสุทธิ์ของ หิน ( The Vergin of The Rocks )

ภาพ Madona of The Rocks เป็นภาพที่มีลักษณะหน้าตาของเด็ก มีความละมุนละไม ความรู้สึกต่าง ๆ เห็นอกว่ามนุษย์ธรรมดาสามัญ เป็นความสมบูรณ์อย่างเต็มที่ของยุค Classic ใหม่ ๆ

ถ้าจะกล่าวถึงบุคคลที่มีความสำคัญนี้เป็นนริยะทางด้านความเป็นศิลปินในยุค 1514 ของส์ ของอิตาลีกันแล้ว เลียวนาโดร์ ดา วินชี เป็นศิลปินเด่นที่สุดหาใครเปรียบเทียบได้ยาก มีความรู้เกี่ยวกับดนตรี, กวี, โคลง, ฉันท, ฯ อีกด้วย

ศิลปะในสมัยก่อนเลียวนาโดร์ งานจิตรกรรมของอิตาลี แบ่งออกเป็นสองแขนง

แขนงแรก ทางด้านที่มีรูปทรงเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ อันเป็นหลักของความจริง ได้แก่ งานของ มาซาคซิโอ เปียโร ฟรานเชสกา

แขนงที่ 2 ได้แก่ ด้านที่มีความละเอียดละไม ในทางคิดฝัน ในเรื่องกวี, โคลง ฉันท กาพย์กลอน ซึ่งได้แก่งานของบอตติเชลลี

เลียวนาโดร์ ได้นำสองแขนงมาผสมกันเข้า ทางด้านวิทยาศาสตร์ เช่น ส่วนสัดส่วนที่ถูกต้องของกายวิภาค กายที่อยู่ในรูปเลขาคณิต เช่น ภาพ The Last Supper เรื่องระยะไกล์ ไกล แสงและเงา หลักความจริงต่าง ๆ แทรกทางกวีให้แก่ภาพ เรื่องของความนิ่มนวลอ่อนหวาน ซึ่งออกมาทางใบหน้า และถ้ำทางของบุคคลต่าง ๆ

งานของเลียวนาโดร์ ดา วินชี มีอยู่ในประเทศต่าง ๆ ภาพ The Last Supper อยู่ในพิพิธภัณฑ์ ลูฟฟวร์ฝรั่งเศส ภาพ The Virgin Rocks Mona Lisa อยู่ในหอศิลป์แห่งชาติ และอีกภาพหนึ่งของ Virgin of Rocks (อาจเขียนจากลูกมือ) อยู่ในหอศิลป์ประกาศนียบัตรราชวิทยาลัยลอนดอน ภาพความบริสุทธิ์ของเวนต์แอน The Virgin and St. Anne อยู่ในปราสาท วินด์เซอร์ นอกจากนี้ยังมีภาพสำคัญ ๆ อีกมาที่อยู่ในพิพิธภัณฑ์ย่อย ๆ ที่บริติชลอนดอน โบสถ์ พระคริสต์ ออกซ์ฟอร์ด ที่ลูฟวร์ และทุกหนทุกแห่ง

## ไมเคิลแองเจโล บูโอนาโรตี ( MICHELANGELO BUONARROTI )

เกิด ค.ศ. 1475 ที่คาเปรส ใกล้เมือง ฟลอเรนซ์ ( Caprese in Florentina territory ) บิดาของไมเคิล เป็นข้าราชการฝ่ายยุติธรรมเมื่ออายุของไมเคิลไม่ถึงเดือน ครอบครัวของเขาย้ายจากคาเปรสมาอยู่ที่เมืองฟลอเรนซ์ ซึ่งเป็นเมืองอันกำเนิดของศิลปินหลายคน ก่อนเขา

ค.ศ. 1488 ฝึกงานอยู่กับเกอส์เตโอ ( Ghirlandajo ) ซึ่งเป็นครูสอนการเขียนภาพผนังบนปูนเปียกเบื้องต้น ( Fresco ) ให้แก่เขา ต่อมาภายหลังได้เรียน Fresco กับชาคซิโอ ( Masaccio ) ที่โบสถ์บรานคาซซี ( Brancacci ) หลังจากฝึกงานไม่นานนัก ไมเคิลเข้าเรียนวิชาประติมากรรมเบื้องต้นในโรงเรียนศิลปะ ซึ่งอยู่ในความอุปถัมภ์ของลอเรนโซ เด เมดิชี ( Lorenzo de Medici ) ซึ่งใช้บริเวณสวนเจ้าเมือง ของตระกูลทำเป็นโรงเรียน ( Medici Garden )

เป็นเรื่องที่น่าเศร้าแก่ไมเคิลเป็นอย่างมาก ในระยะที่ฝึกงานอยู่กับ เกอส์เตโอ ได้ถูกเพื่อน ๆ ทำร้ายจนตั้งจุมูกหัก เนื่องจากผลงานของไมเคิลดีเท่าทุก ๆ คน ทำให้เกิดการอิจฉากันขึ้น

ค.ศ. 1492 ลอเรนโซ เจ้าเมืองได้ถึงแก่กรรม ไมเคิลออกจากโรงเรียนมาทำงานส่วนตัว

ค.ศ. 1498 ได้ทำงานในด้านประติมากรรมให้แก่ โบสถ์ เซนต์ปีเตอร์ ( St. Peter ) ที่โรมและพักอยู่ที่โรมต่อมา

ค.ศ. 1504 กลับมาที่ฟลอเรนซ์สลักรูปเดวิด ( David ) ซึ่งเป็นรูปสลักที่มีชื่อเสียงมาก

ค.ศ. 1505 โป๊ปที่ 2 ( Pope Julius ) เรียกตัวไมเคิลจากฟลอเรนซ์ไปยังโรม เพื่อเขียนภาพตกแต่งเพดานของโบสถ์ซิสติน ( Sistine Chapel ) ไมเคิลปฏิเสธไม่ยอมรับงานถึง 2 ครั้ง ทำให้โป๊ปโกรธมาก

ค.ศ. 1508 โป๊ปมีคำสั่งเด็ดขาด ถ้าไมเคิลไม่ไปทำงานที่โรม จะยกกำลังทหารไปตีเมืองฟลอเรนซ์ เพราะในสมัยนั้นทางโป๊ปหรือสังฆราชมีอำนาจและอิทธิพลในการเมืองมาก ไมเคิลจึงตกลงใจเดินทางไปโรมเพื่อรับงาน

### ผลงานทางศิลปะ

งานที่ไมเคิลทำ นับว่าเป็นงานชิ้นยอดเยี่ยมสำคัญที่สุด คือการเขียนภาพบนเพดานโบสถ์ซิสตินในเมืองวาติกัน ความสูงจากพื้นถึงเพดาน 4 ฟุต เนื้อที่ผนัง 1 ผนังตารางฟุต มีส่วนโค้งบนเพดานและถูกแบ่งแยกเป็นตอน ๆ ด้วยหน้าต่าง ๆ เป็นการยากมากในการออกแบบเพราะไมเคิลเคยออกแบบแต่เพียงรูปเล็ก ๆ เท่านั้น

ภาพที่เขียนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสร้างโลก นำท่อมพิศพามนุษย์ ลูกเด็กเล็กแดงไปคนละทิศทาง เขียนภาพจากพระคัมภีร์ อันเป็นตำนานเก่าแก่ของศาสนา ( Old Testament Prophets and the Seers of ancient )

การเขียนภาพบางครั้งต้องนอนเขียนอยู่บนนั่งร้านที่สูง อาหารถูกส่งขึ้นไปทางรอก เขียนกันตลอดเวลาเกือบไม่เห็นแสงเดือน แสงตะวัน งานที่ทำเสร็จประมาณ 4 ปีครึ่ง สีส่วนใหญ่ เป็นสีที่มีลักษณะเรียบ ๆ แบบ Monochrome

ตอนศูนย์กลางของเพดานรูปสี่เหลี่ยมเป็นภาพการกำเนิดของอาดาม ซึ่งมีความงาม น่าดูไม่น้อย เป็นภาพที่มีขนาดใหญ่เท่าคนจริงเท่าครั้ง

ค.ศ. 1520 วางผังสร้างโบสถ์เมดิชี ( Medici chapel )

ค.ศ. ต่อ ๆ มาทำงานไว้อีกมาก

ค.ศ. 1564 เขาถึงแก่กรรมที่โรม อายุประมาณ 89 ปี

ในขณะที่เลียวนาโดร์ ดา วินชี ใช้เงาอย่างแผ่วเบาเกี่ยวกับรูปทรงภายนอกของภาพต่าง ๆ แต่ไม่เคิลพยายามที่จะให้เป็นที่มีความแข็งแรง เด่นชัดน่าดูยิ่งขึ้น

ในขณะที่ เลียวนาโดร์ ดา วินชี สะท้อนภาพต่าง ๆ ออกมาให้เป็นรูปร่างเหมือนจริง, สวยงาม แต่ของไมเคิล เป็นเรื่องต่าง ๆ ซึ่งมีระยะใกล้และไกลมากกว่า ภาพจิตรกรรมที่สะท้อนออกมาเปรียบเหมือนภาพประติมากรรม ดูคล้ายกับว่าเราสามารถจับต้องภาพเหล่านั้นได้ จริง ๆ ในด้านสีมีจำนวนน้อย ในงานของไมเคิล

งานที่มีผลกำลัง อำนาจมากที่สุด ได้แก่ งานทางประติมากรรม รูปปั้นสลักที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือ Night day and dawn David

ส่วนงานทางจิตรกรรมที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือภาพ "The Phophet Jeremsah" เป็นภาพของผู้ชายที่กำลังนั่งวางศอกอยู่บนหัวเข่าทางด้านขวา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ที่กำลังคิด ฟัน ตากำลังจะปิด ผิดกับภาพของโรแดงที่ชื่อ "Thinking" ซึ่งไม่สามารถจะเปรียบกับภาพของไมเคิลได้เลย

ไมเคิล แองจีโล เป็นศิลปินที่มีความรู้รอบด้านคล้ายกับเลียวนาโดร์ ดา วินชี นอกจากจิตรกรรม และประติมากรรมแล้ว ยังมีความรู้ทางสถาปัตยกรรม วิศวกรรมที่เกี่ยวกับเครื่องยนต์ กลไก กวี บทโคลง กลอนต่าง ๆ

สำหรับงานจิตรกรรม ไมเคิลเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด หากศิลปินใด ๆ จับยาก

นอกจากผลงานที่กล่าวมาแล้วในฟลอเรนซ์ ยังมีภาพอีกประมาณ 300 ภาพ ที่มีชื่อเสียง อยู่ใน Royal cell ลอนดอน ปารีส ออกซฟอร์ด และที่อื่น ๆ อีกมาก ๆ

**บอททิเซลลี ซันโดร**  
**( BOTTICELLI SANDRO )**

เกิด ค.ศ. 1445 - 1510 บิดาของบอททิเซลลี เป็นช่างฟอกหนัง พี่ชายเป็นช่างทอง บอททิเซลลีเคยฝึกงานอยู่กับพี่ชายได้ระยะหนึ่ง จากนั้นไปทำงานอยู่กับฟรา ฟิลลิปโปลิปปี ( Fra Fillippo Lippi ) ซึ่งเป็นจิตรกรเขียนภาพคนเหมือน ในลักษณะอ่อนหวาน

ค.ศ. 1470 ได้รับอิทธิพลเป็นระยะไม่นานนัก พอลลิ โอลิ ( Pollaiuoli ) จิตรกรที่เขียนภาพแบบมัทนะวะเศิลปะคล้ายกับ ฟิลลิปโปลิปปี แต่แฝงด้วยความรู้สึกของกวี บอททิเซลลี เป็นตัวของตัวเองขึ้นโดยสมบูรณ์ เมื่ออายุได้ 35 ปี

ขณะที่เขากำลังมีพลังสูงสุดในงาน บอททิเซลลี เขียนรูป The birth of Venus และ Spring ภาพทั้งสองแสดงออกซึ่งพุทธปรัชญาและอุดมคติ ที่เกี่ยวข้องกับด้วยโลกียวิสัย ในความอุปการะของลอเรนโซเมดิชิ ตระกูลเมดิชิ แห่งลอเรนซนี้เป็นตระกูลที่สำคัญซึ่งสืบเชื้อสายมาจากพ่อค้า และต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้นำทางการเมือง ในฟลอเรนซ์ 2-3 ครั้ง ตระกูลนี้กลายเป็นตระกูลขุนนางที่มีอำนาจและได้อุปถัมภ์ศิลปินหลายคน เช่น บอททิเซลลี , ฟราลิปโปลิปปี ไมเคิล แองเจโลฯ

ผลงานของบอททิเซลลี ก่อนข้างแสดงในเรื่องของคนชั้นผู้ดี หรือขุนนางอันเป็นลักษณะประจำตัวของเขา ดังนั้น ชื่อเสียงของบอททิเซลลีไม่ค่อยมีชื่อเสียงมากนัก เพราะคนชั้นกลางซึ่งมีมากกว่าคนชั้นผู้ดีและขุนนาง และรสนิยมของพวกเขาเข้าไม่ถึงในงานของ บอททิเซลลี และไปชอบงานของจิแลนดาโจและพรรคพวกของเขา

ภาพ The birth of Venus เป็นภาพแสดงการเกิดของเทพีแห่งความรักจากท้องทะเล ยืนอยู่บนฝายหย่อมมีท่าทางอ่อนช้อย ที่หาดทรายสีน้ำตาลมีสายลมอ่อน ๆ ซึ่งเกิดจากเทพเจ้าสององค์ องค์ประกอบของภาพสมดุลกันเป็นส่วนโค้งครึ่งวงกลม ทางขวาเป็นรูปหญิงสาวสวมเสื้อยืนดูความงามของเทพที่กำลังเปลือยกาย ในมือของหญิงสาวก็ถือเสื้อคลุม คอยคลุมให้เทพีวินัส ภาพนี้ การจัดภาพไม่ต่างกันหนักแน่นเป็นกลุ่มก้อน เช่นกับภาพของ มาซaccio ซึ่งดูแล้ววิเป็นส่วน ๆ ทั้งเส้นและรูปร่างดูเหมือนคล้ายกับว่ายังไม่รู้เรื่องสามมิติอย่างแท้จริง หรือเข้าใจความเป็นปึกแผ่นแบบประติมากรรมดีพอ แต่ก็ก่อให้เกิดผลในทางความรู้สึกจากความละมุนละไมของเส้นและอารมณ์

ความเคลื่อนไหวได้เริ่มต้นจากรูปเทพเจ้าแห่งลมทั้งสององค์ที่กำลังโอบกั้นบินมาทางซ้ายเสื้อผ้าพลิ้วไสว ปีกโค้งกระพือเต็มที่ ซึ่งเป็นการจ้องต่อน้องกันเืองในทางองค์ประกอบกับรูปเทพีวินัสอันมีผมเป็นลอนคลื่นคติไปเหมือนงู องค์ประกอบสุดท้ายเป็นจุดจบของภาพ คือภาพสตรีที่สวมเนื้อผ้าก้าวไปข้างหน้า คือเสื้อคลุมที่พลิ้วสะบัดไปมา ซึ่งมีลักษณะเส้นแข็งเกือบเป็นโลหะ ดวงตาเป็นเส้นโค้งสงบนิ่ง เพื่อกอยจับจ้องดูความเคลื่อนไหวที่จะเกิดขึ้นด้านใดด้านหนึ่งของภาพ และถึงแม้ว่าวินัสจะเป็นเทพเจ้าแห่งลม และหญิงสาวทางด้านขวาก็เป็นส่วนสำคัญคล้ายกัน

นอกจากนี้ยังมีภาพอีกเป็นจำนวนมากที่มีชื่อเสียง

ประมาณ ค.ศ. 1500 ซึ่งระยะของชีวิตของเขาอีก 10 ปี แบบต่าง ๆ ( style ) ของบอททิเชลลีเชื่อมความนิยมจากประชาชนลง เนื่องจากประการแรก ลีโอนาร์โด ดาเวนชี และ ไมเคิลแองเจโล ( LEONARDO Da VINCI, MICHEL ANGEOL ) ได้พัฒนางานใหม่ ๆ ขึ้นมา ซึ่งทำให้งานของบอททิเชลลิล้าสมัยไป ประการที่สอง อาจเป็นด้วยอายุและวัยของเขา ทำให้สมรรถภาพและชีวิตตอนท้ายของบอททิเชลลินี้ดูแปลกไป

บอททิเชลลี เป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียงเด่นที่สุดผู้หนึ่งในลักษณะงานจิตรกรรมของเขาแฝงไว้ด้วยความรู้สึกของกวี และสิ่งที่น่าสนใจในงานของเขา คือ การแสดงออกอันละเอียดละไมผิวพื้นแท้ ๆ เข้าถึงความรู้สึกอย่างดีเลิศหาที่เปรียบมิได้ ซึ่งแตกต่างจากงานของจอตโต ( GIOTTO ) ผู้ซึ่งมีลักษณะเป็นประติมากรรมมากกว่า

ผลงานของบอททิเชลลี พิพิธภัณฑสถานของรัฐและโบสถ์ที่สำคัญ ๆ เกือบของเขาไว้หลายแห่ง เช่น ลอนดอน , นิวยอร์ก , ปารีส , ชิคาโก , เอติงเบอร์ก , ฟรอนเรนซ์ , เบอร์ลิน , โรม , มิลาน , วอชิงตัน และอื่น ๆ อีก นอกจากนี้ยังมี ฟิลลิปโป ลิปปี ( FILLPINO LIPPI ) ก็ยังเป็นศิษย์ของเขาอีกท่านหนึ่งด้วย

### แมนเนท เออดัวร์ด ( MANET EDOUARD )

เกิด ค.ศ. 1832 ฐานะปานกลาง พ่อมีอันจะกิน บิดาของเขาส่งแมนเนทไปเรียนศิลปะที่คอตเตอร์ ( Couture ) อย่างไม่เต็มใจ เขาเรียนอยู่ที่ คอตเตอร์ เป็นเวลา 6 ปี จาก ค.ศ.1850 -

1856 ต่อมาความคิดเห็นในงานที่เขาทำขึ้น กับครูของเขาไม่ตรงกันในวิชาประวัติศาสตร์กรรม ( The academic history painting ) ให้เหตุผลและวิจารณ์กันอย่างรุนแรง จากกรณีนี้ ทำให้ แมเนท กลับมาดำเนินอาชีพในการเขียนภาพ ภาพที่เขียนครั้งแรกชื่อ Absinthe drinker เป็นภาพที่ แสดงความเป็นอยู่ของแต่ละด้านของชีวิต พิพิธภัณฑน์ในซาลสเบอร์ก โคเปนฮาเกน เก็บไว้เมื่อ ค.ศ.1859 ( Nycharlslerg Mus Copenhagen )

แมเนท มีเทคนิคพร้อมทั้งปฏิภาณในการเขียนภาพที่ฉลาดมาก ค้นพบสาเหตุในเรื่องคู่ กันไปของแสงและเงา ซึ่ง Tone ของฝ่ายตรงกันข้ามระหว่างวัตถุที่ถูกแสง และเงา ต่างกันเพียง เล็กน้อยเท่านั้น ( Half tone ) หลังจากพบสาเหตุแล้ว เขาเริ่มเขียนภาพจากหุ่น ( Model ) เป็น จำนวนมาก การใช้สี จำกัดดี ให้เหมาะสมสำหรับภาพโดยเฉพาะ สีดำ ( Black ) ซึ่งเป็นสิ่ง สำคัญยิ่งในเรื่องเงา จากการปฏิบัติมาก และการค้นพบ ทำให้แมเนท สร้างวิธีการเขียนแบบ ใหม่ ๆ ขึ้น ( Newstyle ) นอกจากนี้เขายังได้รับความรู้วิธีการเขียนจาก เวลซ์เควซ, โกยา และอัลส์ ได้อีก ( Velzquez, Goya, Hales )

ครั้งแรก แมเนทเริ่มเขียนภาพเป็นชุด ๆ เกี่ยวกับเรื่องของชาวสเปน ถึงแม้ไม่เคยไป สเปนมา แต่ได้รับความรู้จากคณะเดินร่ำชาวสเปนที่เดินทางมายังปารีส ต่อจากนั้น ค.ศ.1865 เขาจึงเดินทางไปยังสเปน

ภาพชุดชาวสเปนเหล่านี้ โดยมากเป็นภาพชุดการต่อสู้วัวกระทิง ( Bullfigsts ) พิพิธภัณฑน์ ลูฟ ( Louvre ) ที่ฝรั่งเศสเก็บภาพชื่อ “ Lola de Valence ไว้เมื่อ ค.ศ.1862 และ พิพิธภัณฑน์ส่วนบุคคล ( Private Coll ) เก็บภาพชื่อ Guitarist ” ไว้เมื่อ ค.ศ.1860

งานที่ แมเนทนำออกแสดงที่สมาคมศิลป์ ( Salon ) เป็นที่รู้จักของประชาชนเท่านั้น ไม่ ถึงกับมีชื่อเสียง ต่อมาเดินทางไปอิตาลี ฮอลแลนด์ ฟรานเดอร์ส และเยอรมันนี้

ค.ศ.1863 คณะกรรมการของสมาคมศิลป์ ( Salon de Refuse ) ไม่เห็นด้วยกับงานที่ แมเนทนำออกแสดง เพราะงานของแมเนทแสดงส่วนที่สำคัญ ๆ ของภาพโดยเฉพาะเท่านั้น เพื่อนของเขาชื่อ โซล่า ( Salon ) ให้เหตุผลเข้าข้างแมเนทเสมอ ถ้าภาพที่แมเนทเสนอไปให้ คณะกรรมการมักจะถูกตีเตียนกลับมา

หลังจาก ค.ศ.1870 ได้รับอิทธิพลจากเบิซ มอริซอท ( Berthe Morisot ) ทำให้งานของ แมเนทดีขึ้นอีกมาก ในการที่รู้จักการจำกัดใช้สีดำ ( Black ) เขาฝึกเทคนิคเป็นพิเศษในการแยก



วิเคราะห์ ประดิษฐ์ และสร้างเสริม ในเรื่องสีที่สดใส สีจากวัตถุที่ถูกแสงและเงา การเขียนอย่างแบบ free-handing ภาพที่เขียนเป็นเรื่องราวที่แสดงความรู้สึกออกมาตามลักษณะต่าง ๆ รื่น เรือง เศร้า ความหวังฯ ภาพชื่อ “ Washingday ” พิพิธภัณฑ์ส่วนบุคคล ( Priv Coll ) เก็บไว้เมื่อ ค.ศ.1875 และยังมีภาพอื่น ๆ อีกมากมาย

งานครั้งแรกกับงานครั้งหลังนี้ จะเห็นได้ว่า งานครั้งแรกของแมนเท แต่ขาดสิ่งสำคัญไป บางอย่างเช่น สี ความรู้สึกฯ

แมนเท ตั้งใจอยู่เสมอในการเข้าร่วมงานกับจิตรกรที่เขียนภาพแบบ impressionism เป็นทางการ แต่ เดกัส ( DEGAS ) ซึ่งเป็นผู้จัดตั้งสมาคมแสดงภาพ ไม่ยอมรับงานของแมนเทเข้าแสดง

ถึงแม้ว่าแมนเท จะเป็นเพื่อนสนิทและทำงานร่วมกันก็ตาม กับโมนาเรอเนอร์ ซีสเลย์ และ พิสซาโร หนังสือพิมพ์ได้นำไปลงข่าววิจารณ์ว่า เขาเป็นหัวหน้า “แก๊ง” ของจิตรกรเหล่านี้

ในระยะหลัง ๆ ของชีวิตของแมนเทได้รับเกียรติ ชื่อเสียงมาก เพราะงานของเขาเกิดประโยชน์แก่จิตรกรมากในเรื่อง สี แสง เงา และการเขียนแบบ free-handling แต่เขายังถูกติเตียนอยู่เช่นเคย จากจิตรกรที่ถือระบบประเพณีเก่า ๆ แทนที่งานของแมนเทจะด้อยลง กลับรุ่งโรจน์ยิ่งขึ้น

งานของแมนเท มีอยู่ในพิพิธภัณฑ์ สมาคมศิลปะและวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วไป ภาพที่สำคัญรวมแล้วประมาณ 30-40 ชิ้น เช่น อยู่ที่มอสโคว์, นิวยอร์ก, วอชิงตัน, โฮเบินฮาเกน, บูดาเปส, ชิคาโก, ลอนดอน , สตรอกโฮม , โอไฮโอ และเสียชีวิตในปี ค.ศ.1883 แมนเทเป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียงมากในการเขียนภาพ แบบ Impressionism

### **เชอซอห์น พอล ( CEZANNE PAUL )**

เกิด ค.ศ.1839 ใน Ain-on-Provence บิดาของเขาเป็นช่างทำหมวก ต่อมาเป็นนายธนาคาร ครั้งแรกเชอซอห์นเรียนที่โรงเรียนศิลปะที่ Ain และได้เรียนวิชาที่สำคัญ ๆ จากเดวิด ( David ) หลังจากนั้นเชอซอห์นได้รับรางวัลที่ 2 ในการเขียนภาพ ต่อมาสอบคัดเลือกได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย แทนที่เขาจะเรียนศิลปะ เชอซอห์น กลับเรียนกฎหมาย เนื่องจากการ

เรียนของเขานี้กับความตั้งใจเดิมไม่ตรงกัน ดังนั้น บิดาของเขอชานน์จึงอนุญาตให้เขอชานน์ไปเรียนศิลปะที่ปารีส

ค.ศ.1861 รู้จักกับ Ateir, iuise Guillaumin แล้วแนะนำให้ไปหาปิสซาโร เขอชานน์ ได้ อยู่ในปารีสอย่างสันโดษจริง ๆ เพื่อการศึกษา เขาไปที่พิพิธภัณฑลัฟ ที่ปารีสหลายครั้ง เพื่อ คั่นคว้า ต่อมาสอบคัดเลือกเข้าเป็นนิสิตที่วิทยาลัยศิลปากรรรม ( Ecole des Beaux Arts ) แต่ สอบไม่ได้ เมื่อโชคไม่อำนวย เขอชานน์จึงกลับมาเป็นเสมียนในธนาคารของบิดาของเขาเอง และพยายามฝึกงานเขียนอยู่เสมอ

ค.ศ.1862 ได้กลับไปปารีสอีกเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม

ค.ศ.1866 แมเนท ( MANET ) ได้เห็นภาพหุ่นนิ่ง ( Still-life ) ที่เขอชานน์เขียนไว้ และ ชมเชยภาพนั้นมาก

ค.ศ.1870 เกิดสงครามจึงอพยพไปอยู่ที่มิดิ ( Midi ) เริ่มต้นเขียนภาพทิวทัศน์ ( Open air or Landscape ) ต่อมาอีก 2 ปี เขามาอยู่ที่ Auvers ใกล้กับจิตรกรทั้งสอง กิลลอมิน ( Guillaumin ) และพิสซาโร ( Pissarro ) ณ ที่นี้เขาเขียนภาพเป็นจำนวนมากแบบต่าง ๆ และ เปลี่ยนแปลงวิธีการอยู่เสมอ เมื่อเปรียบเทียบกับภาพแบบ Impressionism ในการที่จะ พัฒนาการงานของเขาให้ดีขึ้น

ค.ศ.1872 งานของเขอชานน์เปลี่ยนแปลงมากขึ้น

ค.ศ.1882 ทำงานด้วยความคิดและเป็นตัวของเขาเองอย่างสมบูรณ์ รัยะนั้นเป็นสมัยที่ ศิลปะกำลังเจริญอย่างเต็มที่ทั้งด้านพัฒนาการ การเปลี่ยนแปลง และการประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ เขอชานน์ ได้วิวัฒนาการงานของเขาให้เป็นศิลปะแบบ Classical style ทั้ง ๆ ที่ยังไม่แน่ใจว่างาน ของเขาจะดีพอหรือไม่ แสดงว่าเขอชานน์เป็นตัวของเขาเองจริง

ค.ศ.1895 วอลลาด ( A. Vollard ) ได้เปิดการแสดงงานของเขอชานน์ขึ้นทำให้เขามี ชื่อเสียงขึ้นบ้าง แต่ชื่อเสียงยังไม่เด่นในวงงานของจิตรกรด้วยกัน

ค.ศ.1899 เขากลับมาบ้านเดิมอยู่ที่ Ain อีก แม้ว่างานของเขาจะมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ กันทั่วไปก็ตาม แต่บั้นปลายแห่งชีวิตเขาถึงแก่กรรมโดยปราศจากผู้ดูแล

งานของเขอชานน์ ถึงแม้เป็น Pure-Painting และ abstraction เข้าไปช่วยในภาพก็ตาม เขาพยายามรักษาลักษณะความเป็นจริงของภาพนั้นไว้ ใช้แสงเงาช่วยเพื่อให้ภาพนั้นดีขึ้น

ในการรักษาลักษณะความเป็นจริงของภาพ และการประทับใจ ( Realistic Impressionism ) เขอชานน์กล่าวออกมาได้ว่า “เขาเป็นผู้นำในงานศิลปะเริ่มแรกของสมัยใหม่” ( “The primitive of new art” ) หรือศิลปะในยุคปัจจุบัน อันเนื่องมาจากสมัยแรก ในวงสังคมทั่วไปรวมทั้งคณะ จิตรกรก็ยอมรับคำที่เขอชานน์กล่าว

ในศตวรรษที่ 20 งานของเชอซานน์มีชื่อเสียงเด่นมาก จิตรกรนำวิธีการของเขามาใช้ เช่น Fauvists, Cubists, abstract และ Nes classical และจิตรกรทั้งหลายนับถือเขาตั้งเช่น อาจารย์จิตรกรรมที่ยิ่งใหญ่ในสมัยนั้น เพราะผลงานของเชอซานน์ได้รุ่งโรจน์ขึ้นแทน

เรายอมรับว่า พอบเชอซานน์ เป็นบิดาแห่งลัทธิ Cubism งานในระยะหลัง ๆ ตอนปลายของชีวิต ส่วนมากออกมาในลักษณะที่เป็นเหลี่ยม สีตัดกัน มีระยะใกล้ ๆ งานจิตรกรรมย่อมมีระยะใกล้ ไกล และพร้อมทั้งมีปริมาตรด้วย พอลเชอซานน์ผู้ที่ถูกยกย่องให้เป็นบิดาของ ศิลปินลัทธิ Cubism และ Abstract ในยุคปัจจุบันนี้ กล่าวได้ว่า “ศิลปินทุกคนควรเคารพ ธรรมชาติให้มากที่สุด”

### โรแดง ออกัสท์ ( RODIN AUGUSTE )

เกิด ค.ศ.1840-1917 บิดาของโรแดง เป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร เมื่อเด็กฝึกหัดการเขียนภาพไว้เป็นจำนวนมาก และเรียนการปั้นกับประติมากรที่มีชื่อ โรแดงพยายามสอบคัดเลือกเพื่อเข้าเรียนในวิทยาลัยศิลปกรรมที่ฝรั่งเศส ( Ecoledes Beaux-Arts ) ถึง 3 ครั้ง แต่สอบไม่ได้

จะเป็นตัวอุปทาน หรืออภินิหารใดก็ตาม ขณะที่โรแดงทำการซ่อมโบสถ์แม่พระ-นอ-ทร-ตาม อยู่ ( Notre-dame ) เขาได้ค้นพบสิ่งที่เร้นลับต่าง ๆ ที่แฝงอยู่ในศิลปะโกธิค ( Gothicart ) ซึ่งเป็นศิลปะเยอรมันที่มีอิทธิพลอยู่ในปารีสและสเปน ในสมัยที่เยอรมันเรืองอำนาจ ทำให้โรแดงเข้าใจศิลปะโกธิคได้ดี

ระหว่าง ค.ศ.1870-1877 ทำงานอนุสาวรีย์ในเบลเยียม ในระยะนั้นได้พบว่าคอนสตันทิน ( Constantin ) จากนั้นเขาเดินทางไปยังอิตาลีและเยอรมัน

ค.ศ.1877 โรแดงเกิดความคิดขึ้นใหม่ ในการพัฒนางานด้านประติมากรรม เขาเอาพฤติกรรมต่าง ๆ ของคน เช่น ความรู้สึก อารมณ์ การเคลื่อนไหวและอิริยาบถสอดแทรกเข้าไป ในรูปปั้นเพื่อให้เกิดการประทับใจ เนื่องด้วยเหตุนี้ โรแดงถูกติเตียนกล่าวหาอย่างมากในงานใหม่ของเขา เพราะไปขัดกับระบบประเพณีของชาวเบอร์เกอสแห่งคาลาย ( Burghers of Calais ) แต่ในปัจจุบันนี้เขาได้รับการสรรเสริญยกย่องจากบุคคลทั่วไป พร้อมทั้งศิลปินด้วย

ค.ศ.1900 โรแดงมีชื่อเสียงมาก จากการแสดงงานศิลปกรรมของเขาที่หอศิลป์ ( Exposition Universelle )

ศตวรรษที่ 19 โรแดงเริ่มทำงานเป็นลักษณะของตัวเอง เนื่องด้วยทางสภาวัฒนธรรม ยอมรับว่างานของเขา ไม่ผิดประเพณี ดังนั้น ทำให้โรแดงพ้นจากการถูกติเตียนกล่าวหา และ ชื่อเสียงของโรแดงเป็นที่รู้จักกันทั่วไป

โรแดงได้แนะนำในงานด้านประติมากรรมและนาฏกรรมว่าไม่ควรคำนึงถึงความสวยแต่ เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ควรคำนึงถึงบทบาท, อิริยาบถ ให้เหมือนกับความเป็นจริง พร้อมทั้ง อุปนิสัยใจคอ และท่าทางที่แสดงออกไปด้วย

ศตวรรษที่ 20 ประติมากรทั้งหลายยอมรับผลงานของโรแดง ทำให้โรแดงมีชื่อเสียงมาก

### โมเนต์ คลอด ( MONET CLAUDE )

เกิด ค.ศ.1840 เมื่อเด็ก ๆ พักอยู่ที่เลอฮาฟ ( Le-Harvre )

ค.ศ.1856 ได้รู้จักกับจิตรกรชื่อ โบดิน ( Boudin ) ได้สนใจในวิธีการเขียนภาพทิวทัศน์ นอกสถานที่ของโบดินเป็นอย่างมาก ( Open air painting or Landscape )

ค.ศ.1856-ค.ศ.1857 ภาพพิมพ์ของญี่ปุ่นเข้ามาเผยแพร่ในยุโรป เมเนต์ ซื้อไว้เป็น จำนวนมากเพื่อการศึกษา และการค้นคว้า

ค.ศ.1859 ไปศึกษาที่ปารีส และรู้จักกับปัสซาโร ( Pissaro ) ที่วิทยาลัยศิลปกรรม ( Academic Suesse )

ค.ศ.1860-1862 โมเนต์ ถูกเกณฑ์เป็นทหารที่แอลจีเรีย ( Algeria ) เมื่อพ้นจากเกณฑ์ ทหารแล้ว เขาได้รับอิทธิพลจาก จองคินด์ ( Jonkind ) หลังจากนั้นเขากลับมายังปารีสอีก และ รู้จักกับจิตรกรอีกหลายคน บราซิล ซิสเลย์, เรอเนอร์ ( Brazille, Sisley, Renoir ) และทำงาน ร่วมกัน

ค.ศ.1864-1865 โมเนต์รู้จักกับจิตรกรอีกหลายคนที่มีชื่อ เช่น เซอซันน์ และฮิวส เทเลอร์ ( Cerzanne, Whitley )

ค.ศ.1866 รู้จักกับ แมเนท์ โมเนต์ชอบผลงานของแมเนท์มาก ต่อมาหลายปีเขา ยากจนลง

ค.ศ.1870 อพยพไปอยู่ที่ลอนดอน เนื่องจากสงคราม ณ ที่ลอนดอนนี้เขาใช้เวลาว่างเขียน ภาพทิวทัศน์ต่าง ๆ

ค.ศ.1871 โมเนต์ กับ พิสซาโร ไปดูการแสดงผลศิลปกรรมที่หอศิลปกรรมแห่งชาติ ( National Gallery ) ได้รับความรู้เพิ่มเติมอีกมากจากการแสดงครั้งนี้

ค.ศ.1872 โมเนท์ มาที่เลอฮาฟ ได้เขียนภาพแบบ Impressionism

ค.ศ.1874 โมเนท์และเรอเนอร์ ได้ทำงานร่วมกันและส่วนมากที่สุดคือการแสดงผลงาน Impressionism ภาพที่มีชื่อเสียงที่สุดของโมเนท์คือ Cathederal of Rouen Wind milles Water lilies ภาพเหล่านี้เป็นภาพสมบรูณ์ที่แสดงใน Express ในศิลปะของเขาออกมา

นอกจากภาพ 3 ภาพแล้ว ยังมีภาพที่มีชื่อเสียงอีกมาก

ค.ศ.1890 เขียนภาพชุด Haystacks และ Pocplars ซึ่งแสดงลักษณะตามสภาพของธรรมชาติเกี่ยวกับดินฟ้าอากาศ

ค.ศ.1905 ชุดของลอนดอน ( Landon sersries )

ค.ศ.1908 ชุดเวนิซ ( Venice ) และอื่น ๆ อีกๆ

ภาพต่าง ๆ ของเขาเขียนให้แก่รัฐและปัจจุบันนี้อยู่ในพิพิธภัณ์ท์พิเศษ

โมเนท์ เป็นผู้นำที่มีชื่อเสียง การเขียนภาพแบบ Impresionism จนได้สมญาว่า Abstract Impressionism งานของเขามุ่งแต่การประทับใจ ในความรู้สึกของภาพเท่านั้น ไม่ได้คำนึงถึงรูปร่าง ( form ) ว่าจะเป็นอย่างไ หรือในการเขียนภาพของเขาตัดแปลงจากรูปทรงเดิมตามธรรมชาติมาเป็นรูปทรงแบบ Abstract art เช่น ภาพคนอ้วน มุ่งแต่แสดงความรู้สึกในลักษณะที่อ้วนของคนว่า เป็นอย่างไร หู, ตา, จมูก, หน้าฯ ไม่คำนึงถึง เขียนดอกบัวโบบัว แสดงความรู้สึกในการเคลื่อนไหวของดอกและใบ ความสดชื่นตามสภาพของดินฟ้าอากาศ แต่รูปทรงของใบและดอกขาดไป

จากประสบการณ์ และผลงานของเขา ทำให้โมเนท์เป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียงเด่นที่สุดใน การเขียนแบบ Abstract impressionism

### เรอเนอร์ ออกัสท์

เกิด ค.ศ.1841 ที่ Limoges เรานำทำงานเป็นช่างเขียนเครื่องเคลือบลายคราม เขาไปที่พิพิธภัณ์ท์ลูฟ ( Louvre ) เป็นกิจวัตร เพื่อศึกษาในด้านารค้นคว้า ต่อมาศึกษาในด้านการค้นคว้า ต่อมาศึกษาที่วิทยาลัยศิลปกรรมฝรั่งเศส ( The Ecoledes Beaux Arts )

ค.ศ.1874-77 สนใจในการเขียนภาพแบบ Impressionism และไปดูงานบ่อย ๆ ในการแสดงศิลปกรรม

ค.ศ.1891-1882 ไปอิตาลี เริ่มต้นทำงานในด้านประติมากรรม งานครั้งแรกที่แสดงออกมาไม่ได้รับความสำเร็จ ปีต่อมาเพื่อนของเขาชื่อวอลลาด ( Ambreisi Vallard ) ส่งเสริมกิจการของเขา เรอเนอร์เริ่มต้นทำงานอย่างจริงจัง

ค.ศ.1914-18 เขามีชื่อเสียงมากและแสดงงานที่สำคัญไว้หลายแห่ง นับตั้งแต่นั้นมาสมรรถภาพของเขาน้อยลง เพราะเป็นโรคนี้ว่าทำบวม แต่งานของเขายังดำเนินอยู่อีก 1 ปี โดยการช่วยเหลือของนักเรียนชาวสเปน ชื่อ ริชาร์ด แกงโน ( Richard Guino ) นักเรียนของโรงเรียนศิลปะเมลลอล ( Maillol )

ค.ศ.1919 ถึงแก่กรรมที่ Cagnes

งานของเรอเนอร์ จิตรกรรมกับประติมากรรม มีลักษณะเช่นเดียวกัน ใช้สิ่งที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น อันเป็นรากฐานเบื้องต้นของศิลปะเพื่อดูง่าย ๆ ทุกส่วนที่สร้างขึ้นเป็นการหลีกเลี่ยงให้พ้นจากแบบ Impressionism ที่จะเข้ามาในงานของเขา งานประติมากรรมที่เด่นที่สุดของเขาคือ รูปปั้นสตรี คนอ้วน หญิงคนเที่ยว

ศตวรรษที่ 20 งานของเรอเนอร์มีชื่อเสียงและคุณค่ามาก ในด้านประติมากรรม มากกว่าจิตรกรรม

## รูสโซ เฮนรี

( ROUSSEAU, HENRI )

เกิด ค.ศ.1844 ที่ลาลัวลในบริตันนี ( Laval in Brittany ) ทำงานเป็นเสมียนของทนายความ ต่อมาเป็นข้าราชการกรมศุลกากร ทำงานเกี่ยวกับภาษีในปารีส

ค.ศ.1885 ลาออกจากกรมศุลกากร ฝึกหัดการเขียนภาพด้วยตัวของเขาเอง และได้รับคำแนะนำ ความรู้เพิ่มเติมจากจิตรกรที่มีความรู้ชื่อ คลีเมนต์ และเยอร์โรม ( Clement & Gerrome ) ต่อมาเขาเขียนเรื่องส่งที่ Salon des Independents ต่อมารู้จักกับโกแกง, เรนคอน, เซอราท์ ( Gauguin Rendon Seurat )

ค.ศ.1905 แสดงงานที่หอศิลป์ ( Salon d' Automme )

ค.ศ.1906 พिकासโซ, อโพลิสแพรฯ ได้ส่งเสริมเกียรติคุณผลงานของเขา ในปีต่อมา รูสโซ่มีชื่อเสียงมาก

ค.ศ.1908 คณะจิตรกรได้มีประชุมเลี้ยงกัน ( Banquet ) ที่บ้านของพिकासโซ และเชิญ รูสโซ่มาเป็นเกียรติ ทำให้มีชื่อเสียงมากขึ้น

ค.ศ.1906 มีคดีพิวพันเกี่ยวกับเงินธนาคารกับเขา ซึ่งคดีนี้ปราศจากความยุติธรรมต่อรูสโซ่

ค.ศ.1910 ถึงแก่กรรมที่ปารีส

รูสโซ่ นอกจากเป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียงแล้ว เขายังเป็นนักดนตรี และนักประพันธ์อีกด้วย เขียนบทละคร โคลง ไม่ได้รับอิทธิพลจากใคร ๆ ทั้งสิ้น

ประมาณ ค.ศ.1896 แสดงงานที่ La Bohemienne Endormic เป็นภาพใหญ่แต่งงานของเขาไม่หยาบ และปราศจากสกรีน ( Half tone ) คณะจิตรกรและสังคมนิยมรับ ผลงานของเขา ( Individual style ) ในการแสดงครั้งนี้ ต่อมาเขียนภาพที่เกิดจากความนึกคิดของเขาอีกมาก

ค.ศ.1905 แสดงภาพ Li Lion Affame โดย Fauves จัดขึ้นหลังจากการแสดงภาพ เขาค้นคว้าเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของศิลปะสมัยใหม่ ทั่วไปเป็นจำนวนมาก คณะจิตรกร เช่น มันทิช ( Munich ) และพรรคพวกของเขายอมรับรูสโซ่ เป็นอาจารย์

รูสโซ่ ถึงแม้ไม่ได้รับการศึกษาในสถาบันศิลปะแห่งหนึ่งแห่งใดก็ตาม แต่ผลงานที่ประจักษ์แล้วว่า เขาเป็นศิลปินที่แท้จริงไม่ได้รับอิทธิพลจากผู้ใด ครูที่สำคัญที่สุดและเคารพมากที่สุดของเขาคือ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั่นเอง เมื่อกล่าวถึงชื่อ “รูสโซ่” แล้วทุกคนจะนึกถึงภาพป่า, ภาพสัตว์ ที่เขาเขียนขึ้นจากจินตนาการแสดงความคิดของเขาเองทันที

งานของเขามีลักษณะ Surrealism เต็มตัว, สงบ, เปล่าเปลี่ยว, เศร้า นั่นคือลักษณะประจำตัวของเขาเอง

รูสโซ่ เป็นบุคคลตัวอย่าง ที่เป็นตัวของเขาเอง โดยจากนักเขียนสมัครเล่น ขึ้นมาเป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของจิตรกรทั้งหลาย

## โกแกง พอล

( GAUGUIN, PAUL )

เกิดที่ปารีส เมื่อ ค.ศ.1848 แต่มาอยู่ที่ลิมา ( Lima ) ในเปรู ( Peru ) ของอเมริกาใต้

โกแกง ออกทะเลเมื่ออายุ 16 ปี เพื่อประกอบอาชีพ ต่อมากลับมาที่ปารีสอีก ทำงานในตำแหน่งเสมียนธนาคาร ระหว่างที่ทำงานอยู่นี้ ได้ฝึกหัดเขียนภาพ และเป็นนักเขียนสมัครเล่น จนเป็นที่วิจารณ์กันว่า เขาจะเป็นจิตรกรที่ดี ถ้าตั้งใจทำงานเกี่ยวกับศิลปะนั้นจริง ๆ โกแกง ลาออกจากงานที่ทำอยู่ เริ่มทำงานทางศิลปะอย่างจริงจัง ได้รู้จักการเขียนภาพแบบ Impressionism พร้อมทั้งได้รับคำแนะนำ วิธีการเขียนภาพจากจิตรกรชื่อ พิสซาโร ( Pissaro ) ต่อมาเขามีความพยายามมากขึ้น

ค.ศ.1888 เขาและเพื่อนที่เป็นจิตรกรรุ่นเดียวกัน เดินทางไปยังพอนท เอเวน ในบริตันนี ( Pont - Aven in Brittany ) ณ ที่นั้น รู้จักกับจิตรกรอื่น ๆ อีก เนื่องจากโกแกง มีความ

พยายามมาก เขาจึงมีชื่อเสียงเด่นขึ้นมา พักอยู่ในบริตันนีไม่นานนัก โกอแกง พร้อมทั้งเพื่อน ๆ ตกลงใจเดินทางไปยังเมืองต่าง ๆ ในยุโรป

ค.ศ.1891 ออกจากยุโรปไปเกาะทาฮิติ ( Tahiti ) ซึ่งตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก ต่อมาเดินทางไปเกาะมาควิส ( Margues )

ค.ศ.1903 เขาป่วยมาก ฮิวาโอ ( Hivaoa ) เพียงคนเดียวเท่านั้นได้รักษาพยาบาล เนื่องจากความยากจน และการรักษาพยาบาลไม่เพียงพอ โกอแกงก็ถึงแก่กรรม

หลังจากระยะหนึ่งของโกแกงที่เขียนภาพแบบ Impressionism เขาได้รับอิทธิพลของ เซอซานน์ ต่อมาเขาคิดแบบของเขาเอง เปลี่ยนแปลงจากแบบ Impressionism โดยใช้เส้นรูปนอก ( Out line ) ต่าง ๆ มาสัมพันธ์กันให้เป็นรูปร่างและเรื่องขึ้นมาโดยเฉพาะส่วนใหญ่อันสำคัญ ๆ และนำรูปทรงและเรื่องที่เขาเขียนไว้จัดเข้าเป็นองค์ประกอบขึ้นมา ( Composition ) พร้อมทั้ง Background สีที่ใช้เป็นสี Pure-Colour มีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดีระหว่างสีกับรูปทรง ( Form )

ในงานประติมากรรมของเขา ใช้หลักปรัชญา โดยนำหลักทฤษฎีและปฏิบัติมารวมกัน ไม่เหมือนงานประติมากรรมของโบรตันและเอกโซท ( Broton and Exotic ) ซึ่งเป็นศิลปะแบบต่างประเทศที่แปลก ๆ อันเป็นที่นิยมกันในสมัยนั้น

งานจิตรกรรมของโกแกง ส่วนมากเป็นสีสดใส เหลือง แดง น้ำเงิน ม่วง มีความชำนาญพิเศษในภาพคน ส่วนมากเขียนที่เกาะทาฮิติ เขาสามารถเข้าถึงบรรยากาศอันสดใส ความสว่างของแสงแดด ถ้าทุกคนมองดูภาพของโกแกงแล้วจะรู้สึกสบาย ในภาพเหล่านั้นคล้ายกับมีอำนาจจิตที่จะชักชวนผู้ที่ชม เข้าไปอยู่

### พาโบล รูซ พिकासโซ ( PABLO RUIZ PICASSO )

เกิด ค.ศ.1881 ในมะละกะ ( Malaga ) บิดาของเขาเป็นครูศิลปะ พिकासโซ ได้รับการศึกษาที่บาซโลนา เขามีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาตั้งแต่เด็ก ในสมัยนั้นวิทยาการต่าง ๆ รุ่งเรืองมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางศิลปะ ซึ่งมาจากฝรั่งเศสและทางเหนือของยุโรปเข้ามาสู่ยังนครบาซโลนา เนื่องจากความรู้เรื่องทางศิลปะและวิทยาการนี้เองทำให้พिकासโซพยายามเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ โดยเฉพาะ เพื่อให้เข้ากับจิตรกรนั้นได้ เช่น มุนช์ ( Munch ) ลอเทร์ค ( Lautres ) เรอเนอร์ ( Renoir ) และความรู้อื่น ๆ อีกทางภาคเหนือขึ้นไป



ค.ศ.1900 ไปที่ปารีส เพื่อศึกษาหาความรู้

ค.ศ.1901 เนื่องจากบรรยากาศ ความเป็นอยู่ สิ่งที่น่าสนใจ อิทธิพลทางศิลปะต่าง ๆ และกรณีแวดล้อมที่ดี ๆ พिकासโซกลับกลับบ้าน ชวนเพื่อน ๆ จิตรกรด้วยกันเข้าไปที่ปารีสอีก เพื่อศึกษาและฝึกฝน ในที่สุดเขาพยายามในการเขียนภาพของเขาจนมีชื่อเสียงเด่นที่สุดในบรรดาจิตรกรด้วยกัน เช่น ลอเทร็ค ( Lautrace ) โกแกง ( Gauguin ) สเตนเลน ( Steinlen ) และคนอื่น ๆ อีกๆ ภาพที่เขียนลงบนผ้าใบนั้น พिकासโซ ใช้สีเฉพาะที่สำคัญ ๆ เท่านั้น แสดงถึงอารมณ์, ความเป็นอยู่, ความหวัง, และอื่น ๆ สีที่ใช้เป็นสีที่มีลักษณะเศร้า ภาพที่เขียนเป็นภาพขอลานหญิงโสเภณี, เด็กที่กำลังเจ็บ, คนที่หิว แสดงอารมณ์ให้ซึ่งถึงความรู้สึกในภาพนั้นจริง ๆ ตามสภาพลักษณะต่าง ๆ ของประเภทบุคคลที่เขาเขียน

ค.ศ.1903 พिकासโซ เริ่มใช้ สีน้ำเงิน, สีฟ้า ( Blue ) ซึ่งเป็นสีสดใสแทนสีที่มีลักษณะเศร้าหมอง และหาความรู้เกี่ยวกับกวีและดนตรี เพราะกวีและดนตรีในสมัยนั้นเป็นแบบ คลาสสิก เมื่อได้อ่านหรือได้ฟังแล้ว ต้องจินตนาการตามไปด้วยจากเรื่องของกวีหรือเสียงของดนตรี ที่บรรยายถึงสภาพของดินฟ้าอากาศ ความเศร้า ความหวังร้ายใจ และอื่น ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับทางศิลปะของเขาได้เป็นอย่างดี

ในระยะนั้น อิทธิพลจากศิลปะแบบต่าง ๆ เจริญยิ่งขึ้น พिकासโซ ได้รับอิทธิพลเพิ่มขึ้นอีกในทางประติมากรรมของอิตาลีและของโบสถ์สมัยกอทิก

ค.ศ.1905 เขาเริ่มใช้สีชมพู ( Rose or pink ) การใช้สีไม่ยุ่งยากสลับซับซ้อนมีลักษณะใกล้เคียงกับเวลลัชควาช ( Velazquez ) เซอบะรัน ( zerbarn ) และโกยา ( Goya ) สีที่เขาเขียนแสดงความเป็นอยู่ในทัศนะต่าง ๆ กัน เช่น คนเจ้าเล่ห์ บุคคลที่เป็นผู้นำในเรื่องทางนาฏศิลปะ ( Harlequin )

ค.ศ.1907 ทางพิพิธภัณฑน์วอร์คได้เริ่มเก็บภาพ Harlequin ของพिकासโซไว้เป็นชุด ๆ แต่ไม่นานนักต้องหยุดชะงักลง เพราะ Semri-abstract art Composition ของภาพเปลือย ( Nudes ) กำลังเป็นที่นิยมกัน พिकासโซ เปลี่ยนแปลงจากรูปทรงเดิมของคนและสิ่งของที่มีลักษณะเป็นจริง ( Volume ) มาเป็นรูปทรงแบน ๆ ( Flat ) และการจัดระยะไม่ลึก ( shallow space ) ในขณะนั้นอิทธิพลของประติมากรรมนิโกร ( Negro Nculpture ) เกิดขึ้น ซึ่งปรากฏเป็นครั้งแรกที่พิพิธภัณฑน์วอร์ครักษาไว้ เพื่อแสดงให้เห็นรูปทรง ( Form ) และลักษณะตามธรรมชาติในงานของบุคคลเหล่านี้ได้ทำไว้

ค.ศ.1909 พिकासโซ ร่วมมือกับบราด ( Brague ) จัดงานแสดงครั้งใหญ่ในยุโรป ทำให้มีชื่อเสียงมาก ต่อมาเขาเริ่มงานแบบ ( Cubism style ) พร้อมด้วยเรื่อง ระยะ ( Nculputre ) และ

รูปทรง ( form ) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่เกี่ยวกับศิลปะในสมัยปัจจุบันนี้ พिकासโซ ได้พัฒนาการเรื่อง ความสดใสของสี พร้อมทั้งสีที่ให้ความรู้สึกตามลักษณะของภาพและเรื่องให้ดีขึ้น และพยายาม หลีกเลียงการเขียนภาพตามลักษณะที่เป็นจริง ( Volume ) หมายถึง มีความกลมมีระยะให้มาเป็นภาพแบน ๆ เพราะภาพที่มี Volume จำกัดเนื้อที่ระยะ ( space ) ให้น้อยลง พร้อมทั้งจัดสิ่งต่าง ๆ ลงในองค์ประกอบ ( Composition ) ให้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี และไม่ทำให้ภาพที่มีลักษณะแบนที่เขาคิดขึ้นเสียไป

จากผลงานและประสบการณ์ ทำให้เขามีชื่อเสียงเด่นในการเป็นผู้นำศิลปะสมัยใหม่ ( Modern art )

ค.ศ.1912 เริ่มใช้สีเทา ( Grey ) โอลิว ( Olive ) เขียว ( Green ) และน้ำตาลอ่อน ( Drab Brown ) ต่อมา พिकासโซ นำวัตถุที่เป็นขึ้นมา เช่น ชั้นของเก้าอี้หวาย ( Cane Seating ) มาคิดประดิษฐ์ดัดแปลงให้มีลักษณะต่าง ๆ ให้เข้ากับสภาพของธรรมชาติในการที่ใช้งาน นับว่าเป็นรากฐานในการออกแบบ ( Design ) ที่ทันสมัยที่สุด

ค.ศ.1914 พिकासโซ กับบราด ชัดใจกันจึงแยกทางกัน

ค.ศ.1915 พिकासโซ สนใจในการเขียนดินสอแทนสี ( Ingres-drawing ) อย่างละเอียด, ประณีต, แบบเรียบ ๆ ( Precise and restrained ) ในแบบ Pencil drawing

ค.ศ. ต่อมา เริ่มเขียนภาพเปลือย ๆ เป็นชุด ๆ ใช้สีสด ภาพในลักษณะแบบนี้มีความรู้สึกอย่างรุนแรง ( Intensity ) นอกจากภาพเปลือยแล้วยังมีภาพอื่น ๆ อีกมาก แต่ในจำนวนภาพที่มีชื่อเสียงเด่นที่สุดคือ ภาพชุดการต่อสู้วัวกระทิง ( Bull-fight ) นอกจากนี้ยังเขียนภาพตามผนังไว้เป็นจำนวนมากที่ตีถูกเนสโคในปารีส

จากประวัติของเขา จะเห็นได้ว่า พिकासโซ มีชื่อเสียงมากและงานของเขาเด่นจริง ๆ จากประสบการณ์และการศึกษามารวมทั้งผลงานที่ทำมาเป็นปี ๆ ในสมัยของคริสต์ศตวรรษนี้

### โมดิเกลียนี เอเมดิโอ ( MODIGLIANI AMEDEO )

เกิด ค.ศ.1884 ที่เล็กออน ( Leghorn ) บิดาเป็นนายธนาคาร มารดาสืบเชื้อสายมาจากชาวสเปนโนซ่า ( Spinoza ) ในวัยเด็ก โมดิเกลียนี ต้องพักการเรียนชั่วคราว เนื่องจากสุขภาพไม่สมบูรณ์พอ ต่อมาเขาได้เรียนการเขียนภาพทิวทัศน์ ( Landscape ) จากจิตรกรที่มีชื่อที่เล็กออน

ค.ศ.1906 ไปที่ปารีส มีชีวิตอยู่อย่างขาดการอบรม ในทางขนบธรรมเนียมประเพณีได้ทั้งสิ้น ต่อมาได้เห็นงานของเซอซันน์ ( Cezanne ) ที่แสดงไว้ โมติเกลียนี้ พอใจมาก และรับอิทธิพลจากเซอซันน์ ทั้ง ๆ ที่ในขณะนั้นเขาได้รับอิทธิพลจากพिकासโซ ( Picaso ) และ ลอเทรซ ( Lautrec ) มาแล้วก็ตาม หลังจากได้รับอิทธิพลจากเซอซันน์แล้ว เขาเริ่มดัดแปลงจากการเขียนภาพแบบวิธีเดิมของเขา และเพิ่มเติมให้ดีขึ้น โดยใช้ expression ความรู้สึกของเขาให้อยู่ในภาพครั้งแรกที่เขาเขียนขึ้นเป็นจำนวนหลายภาพ ต่อมาบรันคูซิ ( Brancusi ) ได้ส่งเสริมช่วยเหลือ ดังนั้น โมติเกลียนี้ เริ่มต้นทำงานในด้านประติมากรรม ในการทำงานครั้งนี้ ได้รับความรู้เพิ่มเติมอีกจากอิทธิพลของศิลปะ นิโกร ( Negro - Art )

ค.ศ.1917 เขียนภาพรูปเปลือย ( Nudes ) ภาพคนเหมือน ( Portraits ) ไว้เป็นจำนวนมาก

ค.ศ.1918 ผลงานที่เขาทำไว้เริ่มมีชื่อเสียง ต่อมาโมติเกลียนี้ ได้ป่วยเนื่องจากสุขภาพไม่ดีมาแต่เด็ก

ค.ศ.1920 ต่อมาหลังจากการป่วย 2 ปี เขาถึงแก่กรรม ณ ที่ปารีส

ภรรยาของเขา ชื่อ ยีนน์เฮบูเทิร์น ( Jeanne Hebutern ) ได้ฆ่าตัวตายในวันที่ทำพิธีฝังศพของโมติเกลียนี้

ในงานศิลปะ ทั้งจิตรกรรมและประติมากรรม ก็ตาม โมติเกลียนี้ พยายามรักษาลักษณะเดิมอันเป็นรากฐานของศิลปะทัสกัน ( Tascan ) ซึ่งเป็นมลรัฐหนึ่งของอิตาลีไว้เสมอ

โมติเกลียนี้ มีวิธีการในการใช้สีต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ทั้งสามารถใช้สีให้เข้ากันได้ รับอารมณ์ในการเขียนภาพ ทำให้เกิดความรู้สึกประทับใจในภาพ ตามทัศนะต่าง ๆ กันแล้วแต่ภาพที่เขาเขียนออกมา ภาพบางภาพของเขาเส้นรอบนอก ( Outline ) ดูอ่อนช้อนเกินไปโดยมุ่งให้เกิด Curves มากนั่นเอง แต่สิ่งที่ไม่กลับทำให้รูปทรงภายในหรือภาพเสียไปแต่อย่างใดกลับทำให้ภาพดีขึ้นอีก

โดยการรักษารากฐานเดิมของศิลปะอิตาลีไว้ พร้อมทั้งวิธีการและประสบการณ์ที่มี ทำให้โมติเกลียนี้ เป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียง เด่นที่สุดแห่งศิลปะสมัยใหม่ของอิตาลี ( Modern Italian art )

### ชากาล มาร์ค

#### ( CHACALL MARC )

เกิด ค.ศ.1887 ในไวท์บีสต์ ( Vitebsk ) ศึกษาที่เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก ( St. Petersburg ) ได้รับอิทธิพลจากบัคสท์ ( Bakst ) และบอลเลท ( Ballet )

ค.ศ.1910-14 ซากาลอยู่ในปารีส 4 ปี ในระยะนี้ได้รับอิทธิพลจากคิวบิซึม ( Cubism ) แทนที่จะรับอิทธิพลจาก ( Picasso ) หรือจากบราด ( Braue ) คนใดคนหนึ่ง อันเป็นที่นิยมกันในสมัยนั้น ต่อมาเขาเดินทางกลับรัสเซียอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขา

ค.ศ.1917 ได้รับเลือกเข้าไปในตำแหน่งที่สำคัญ ในวงงานศิลปกรรม ( Commission of Fine arts ) และเป็นอาจารย์ที่วิทยาลัยศิลปกรรมอีกตำแหน่ง หลังจากนั้น ซากาล มีความคิดเห็นไม่ตรงกันกับ มาเลวิช ( Malevish ) ที่ร่วมงานกัน เขาลาออกมาทำงานที่โรงละครเจิว ( Jewish theatre ) ในกรุงมอสโคว์

ค.ศ.1923 ในระยะนั้น มีการเปลี่ยนแปลง ทางวัฒนธรรมของประเทศเป็นการใหญ่ เขาถูกบังคับให้ออกจากประเทศรัสเซีย เพราะภาพที่เขาเขียนและงานที่เขาทำอยู่ในขณะนั้นเป็นที่พอใจของประชาชน แต่ไปขัดกับระบบ ประเพณีอันเป็นผลสะท้อนในการปกครองของประเทศ จะเห็นได้ว่า “ศิลปะ” ก็มีอิทธิพล ในการเมืองได้เหมือนกัน เมื่อซากาลถูกไล่ออกจากประเทศแล้ว เดินทางผ่านเบอร์ลินไปยังปารีส

ค.ศ.1941 ทางพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ( The mus. Of Modern Art ) ที่นิวยอร์ก เชิญ ซากาล มาร่วมงานด้วย และพักอยู่ที่นั่นอย่างปลอดภัย อันเกิดจากการเมืองของรัสเซีย กิจการของเขาดำเนินไปเป็นอย่างดีจนถึง ค.ศ.1946

ค.ศ.1947 กลับมาอยู่ที่ฝรั่งเศส ตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่เวนท์ ( Vence ) และทำงานอยู่ที่นั่นตลอดมา

นับตั้งแต่ 1923 ซากาลเขียนภาพของเขา ให้เป็นเรื่องขึ้นมาในการจินตนาการและสร้างมโนภาพ จากความคิด และความจำของเขาเอง ซึ่งได้อิทธิพลมาจากจิตรกรที่เขียนภาพเสมือนฝัน ( Suralists )

ภาพที่เขียนเป็นเหลี่ยม ๆ ( Cubism ) การจัด Space ใกล้เคียงกันมาก ค่อนข้างจะเสี่ยงในการประกอบเป็นเรื่องราว ( Composition ) เช่น สีใน space ต่อ space ใช้เขี้ยวกันแดงติดกันซึ่งเป็นสีที่ตัดกัน ( Contrast ) แต่ไม่ทำให้ภาพนั้นเสียไป สีใช้ Warm Colours เป็นส่วนใหญ่ประกอบด้วยสีต่าง ๆ อีกมา ( Rich Colours )

ภาพที่เขียนเป็นเรื่องราวคล้ายแบบกวี เป็นเรื่องที่ปลุกใจเรียกร้องชีวิตของหมู่บ้านชนบทของรัสเซียให้มีความรักของธรรมชาติ และนึกถึงความเป็นอยู่ของชีวิตที่ดำเนินไป นึกถึงความเร้นลับของชีวิต

ต่อมาซากาลมารถ ได้เขียนภาพทางศาสนา และลัทธิไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งภาพเหล่านี้เป็นผลสะท้อนในการปกครองของประเทศ

นอกจากผลงานทาง ภาพแบบเสมือนฝัน ( Surrealism ) แล้วเขายังมีความชำนาญทาง เครื่องเคลือบดินเผา และ เป็นพิเศษอย่างยิ่งในทาง Stein Glass “กระจกสี” ซึ่งเห็นได้ตามโบสถ์ต่าง ๆ หลายแห่งในฝรั่งเศส ภาพกระจกสีนี้มีคุณค่า และส่งผลสะท้อนได้มากที่เกี่ยวกับความรู้สึกทางศาสนา เนื่องด้วยเขานิยมสีที่สดใสใช้กับงานเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ผลงานของเขา มองดูแล้วมีความสุข ความสบายใจ สำหรับลักษณะประจำตัวของเขามองออกจะพิสดาร ใบบ้าง แต่ข้อนี้ควรจำต้องยอมรับส่วนมาก (ศิลปินทุกคน มีลักษณะประจำของเขาเองเป็นพิเศษ”

**มัวร์ เฮนรี**  
**( MOORE HENRY )**

เกิดที่คาสเทิลฟอร์ด ( Castle ford ) ในยอร์กไชร์ ( Yorkshire ) ค.ศ.1898 ตระกูลของเขาทำเมืองแร่เฮนรีมัวร์ เป็นประติมากร ที่มีชื่อเสียงเด่นมาก ในทางประติมากรรมกึ่งนามธรรม ( Semi abstract ) เฮนรีมัวร์ ตั้งใจเป็นครู ในสงครามครั้งแรกได้รับบาดเจ็บมากจากแกสพิษ

ค.ศ.1919 อายุประมาณ -1 ปี สอบชิงทุนเข้ามหาวิทยาลัยลีดส์ ( Leeds ) ได้ในคณะศิลปกรรม ต่อมาฝึกงานที่ราชสมาคมศิลปะ ( Royal College of Art ) หลังจากนั้นไปศึกษาที่ฝรั่งเศส, อิตาลี

ค.ศ.1921 สำเร็จการศึกษาทางศิลปะ เมื่อกลับมาสมัครเข้าทำงานที่ราชสมาคมศิลปะ ๆ ส่งเขาไปเป็นครู ที่โรงเรียนศิลปกรรมเชลซี ( Chelsea ) งานทุก ๆ ชิ้นที่ได้รับมอบหมาย เฮนรีมัวร์ได้ปฏิบัติเป็นผลสำเร็จแก่ทางราชการเป็นอย่างดี ในตอนระยะสงครามครั้งสุดท้ายเขามีชื่อเสียงมากในการเขียนภาพเกี่ยวกับเรื่องการถูกโจมตีทางอากาศ ( Air raid shelter ) และรูปแม่พระมะดอนน่า ( Madonna ) ในโบสถ์นอธแธมตัน ( Northampton ) เขาเดินทางไปยังสเปน อิตาลีบ่อย ๆ เพื่อแสวงหาความรู้

ค.ศ.1945 อายุประมาณ 47 ปี เขาได้รับปริญญา- กิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยลีดส์ ( Leeds )

ค.ศ.1948 ชนะการประกวดศิลปะแห่งชาติ รูปที่เขาปั้นคือรูปแข่งรถม้าประจำปี ( Grand Prix ) ที่เวนิซ ( Venice Biennial ) ผลงานของเขาต่าง ๆ ยังอยู่ที่ลอนดอน ( Tate Gallery ) ในเมืองต่าง ๆ ของอังกฤษ และที่พิพิธภัณฑ์อเมริกา ( American museums )

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้ทำอนุสาวรีย์ ที่ Air force เมืองอานแฮม ในฮอลแลนด์ และที่ตึกใหม่ยูเนสโก ในปารีส ( The new Unesco building in Paris )

รูปปั้นของเขานั้นทั้ง ๆ อยู่ในความเศร้าสลดก็จริง แต่ก็ให้การประทับใจเป็นอย่างยิ่งในลักษณะของรูปปั้นนั้นไม่แสดงปฏิกริยา ( action ) ใด ๆ ออกมาทั้งสิ้น แต่กลับเก็บความรู้สึก, อารมณ์, ไว้เป็นอย่างดี วางอิริยาบถในลักษณะที่สงบภูมิ, สถานงานของเขาเป็นงานที่ใช้ semi abstract art เข้าช่วย ให้ความรู้สึก, เก็บความรู้สึก, ปฏิกริยา, อารมณ์ และอิริยาบถของรูปปั้นให้มีส่วนสัมพันธ์กับชีวิตคนจริง ๆ แต่ในลักษณะของคนเขาเพียงแต่แสดงรูปทรง ( form ) ไว้เท่านั้น ไม่ได้ให้ลักษณะหน้าที่และกายวิภาคส่วนสัดของคนไว้อย่างแท้จริง

ในปัจจุบันนี้ ศิลปินสมัยใหม่ นำเอาอิทธิพลของเขามาใช้ เฮนรีมัวร์ มีชื่อเสียงมากทั้งในด้านประติมากรรม และจิตรกรรมจะเห็นได้จากผลงานที่ทำไว้

การเปรียบเทียบ งานประติมากรรม ระหว่างพอลโรแดง ประติมากร ฝรั่งเศส กับ เฮนรีมัวร์ประติมากรอังกฤษ ซึ่งเป็นระยะเวลาห่างกัน ประมาณ 58 ปี

ผลงานทั้งสอง มีลักษณะคล้ายกัน ในการแสดงออกทางความรู้สึก ทศนคติ อารมณ์ในการประทับใจ แต่รูปทรงผิดกัน งานของเฮนรีมัวร์ เป็นแบบกึ่งนามธรรม ( Simi abstract ) คือไม่แสดงรูปร่างหน้าตาและกายวิภาคไว้อย่างแท้จริง

งานของพอลโรแดง ไม่เป็นแบบกึ่งนามธรรม ส่วนสำคัญที่สุด โรแดงยึดหลักในเรื่องการประทับใจที่เกี่ยวกับความรู้สึก ทศนคติ อารมณ์ไว้เป็นอันดับแรก รองลงมา คือ ลักษณะความเป็นจริงของคน

### จอห์น คอนสเทเบิล ( JOHN CONSTABLE )

ระหว่างบรรดาจิตรกรทั้งหลายที่เขียนภาพทิวทัศน์อันสวยงามในประเทศอังกฤษ ไม่มีใครเขียนภาพแบบอังกฤษอย่างแท้จริงเหมือนกับคอนสเทเบิล เช่นเดียวกับเกนสเบระระในคริสต์วรรษแรก ประวัติเขาเกิดที่ซัพฟิคในส่วนชนบทใกล้เคียงกับมณฑลนอฟอร์ด (เป็นมณฑลที่จิตรกรพากันมาเรียนศิลปะในโรงเรียนนอร์วิชที่มีชื่อ) ดังที่ซัพฟิคนี้เต็มไปด้วยศิลปะที่เขียนภาพอังกฤษอย่างมากมาย บรรพบุรุษของคอนสเทเบิลมาจากยอร์กไชร์ ตั้งภูมิลำเนาประกอบอาชีพการทำนาตามส่วนชนบทต่าง ๆ ของทางตะวันออก ณ ที่นี้บิดาของเขาเป็นเจ้าของโรงโม่ผู้มีอันจะกิน ทางหมู่บ้านเพอกอลท์ตะวันออก ซึ่งเป็นสถานที่ที่คอนสเทเบิลเกิดเมื่อวันที่ 11 มิถุนายน ค.ศ.1776 เขาเรียนอยู่ที่โรงเรียนกินนอนแห่งหนึ่ง ขณะที่อายุยังน้อยมากทำให้เขาไม่มี

ความสุขนัก แต่โชคดีมากในโรงเรียนต่อมาที่ติดแสม และในซัฟฟิคด้วยเริ่มแสดงให้เห็นว่าเขามีความสนใจและทักษะการเขียนภาพในการวาดเส้น การใช้สีเป็นอย่างดี เนื่องจากชอบวิชาวาดเขียนมากที่สุด จนทำให้ไม่สนใจวิชาอื่นเลย ขณะเมื่ออายุ 16 ปี ได้ตัดสินใจเป็นจิตรกร พร้อมทั้งได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากบุคคลผู้หนึ่งซึ่งสมควรรู้จักคือ จอนตันโรนี ซึ่งสมควรอยู่ใกล้ๆ กับกับครอบครัวของคอนสเทเบิลตันโรนี ทำงานเป็นช่างต่อท่อและช่างกระจกและใช้เวลาว่างเขียนภาพต่าง ๆ คอนสเทเบิลได้เรียนศิลปะที่สำคัญครั้งแรกจากจิตรกรผู้นี้ เพื่อมุ่งหมายที่จะเป็นศิลปินเขียนภาพทิวทัศน์โดยวิธี Painting จากนอกสถานที่โดยตรง วิธีการเช่นนี้อาจเหมือนกับเราในเวลานี้ เป็นวิธีการที่ให้ความรู้สึกควรจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ในการที่ออกไปเขียนภาพทิวทัศน์นอกสถานที่ แต่ในสมัยนี้ตามปกติทีเดียว ศิลปินอื่น ๆ ได้เริ่มต้นเขียนภาพจากภายในห้องปฏิบัติศิลปะ

ครั้งแรกบิดาของคอนสเทเบิลตั้งใจให้คอนสเทเบิลเป็นพระสอนศาสนา แต่เมื่อเขาแสดงทัศนคติให้เห็นว่าเขาไม่ชอบเกี่ยวกับวัดวาอาราม ดังนั้น คอนสเทเบิล จึงได้รับมอบหมายให้ทำงานในโรงโม่ของบิดาของเขา และเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในฐานะเช่น “เจ้าของโรงโม่หนุ่ม รูปหล่อ” ถึงแม้เขาได้รับพิจารณาแล้วในอาชีพที่เขาทำงานอย่างดีที่สุดเป็นเวลาหนึ่งปี การโม่ข้าวโพดให้เป็นแป้งนั้นต้องประกอบด้วยระยะเวลาตามสภาพของดินฟ้าอากาศต้องอาศัยลมและน้ำด้วยจึงจะโม่ได้ เจ้าของโรงโม่ทั้งหลายจำเป็นต้องพึ่งเรื่องดินฟ้าอากาศเป็นอย่างมาก ขณะที่กิจการโม่ไม่สามารถจะดำเนินต่อไปได้ เนื่องจากสภาพของลม คอนสเทเบิล ได้เฝ้าจ้องดูเมฆที่ผันแปรในลักษณะต่าง ๆ อย่างเอาใจใส่จริง ๆ เขาพอใจในการทำเช่นนี้และพอใจจริง ๆ ชีวิตของเขาในเรื่องของชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาสนใจในการผันแปรของเมฆ และเรียนจากความจำที่ได้เห็นมาจากเมฆ อันเป็นที่สาเหตุน้ำฝนลูกเห็บ และหิมะตก และตั้งข้อสังเกตได้ว่าเมฆเปลี่ยนสีได้อย่างไร ตามลักษณะสภาพของมันจะมีความสัมพันธ์กับเมฆส่วนอื่น ๆ อย่างไรในภาพของคอนสเทเบิลเราสามารถเห็นว่าเขาใช้ความรู้นี้ให้เป็นประโยชน์ในการเขียนภาพได้สวยงามมากทีเดียว ในเรื่องแสงและเงาไม่มีใครได้รับความสำเร็จจากเรื่องการเขียนเมฆไปมากกว่าเขา เขามีความสุขและพอใจในการดูพายุเช่นเดียวกับที่เขาเฝ้าจ้องฟ้าอันสวยงามสดใส โดยเฉพาะอย่างยิ่งชอบวันที่มีฝนตกปรอย ๆ ในฤดูใบไม้ผลิ ทำให้สภาพของชนบทเขียวชอุ่มและสดชื่น สิ่งนี้ทำให้พอใจมาก ประชาชนกล่าวว่าภาพของ คอนสเทเบิล บางภาพให้ความรู้สึกที่ไม่ควรใช้รม ส่วนภาพอื่นนั้นให้ความรู้สึกต่อพวกเขาว่า ต้องการที่กำบังแดด การเขียนภาพของเขาให้ความรู้ต่อเรามากในเรื่องความร้อนหรือความเยือกเย็น ซึ่งเขาเขียนให้เป็นไปตามสภาพของดินฟ้าอากาศโดยอาศัยความช่วยเหลือจากมารดาของเขา เขาได้รับการแนะนำให้รู้จักกับ

จิตรกรสมัครเล่นช่วยเหลือจากมารดาของเขา เขาได้รับการแนะนำให้รู้จักกับจิตรกรสมัครเล่นผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง และเป็นนักสะสมงานต่าง ๆ ทางศิลปะ ท่าน คือ เซอร์ ยอร์ช บิวเบท ท่านผู้นี้ได้พยายามพาเขาเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ในรถม้าเพื่อภาพอันโปรดปรานของเขามา คือ ภาพทิวทัศน์ที่คลองดอร์เลน จิตรฝรั่งเศสอันมีชื่อเสียงในศตวรรษที่ 17 ได้เขียนไว้ และภาพทิวทัศน์บางภาพที่จิตรกรชาวดัชท์ที่เขียนไว้ในศตวรรษเดียวกัน ภาพเหล่านี้ทำให้เกิดความประทับใจต่อคอนสเทเบิลอย่างลึกซึ้ง เขาได้ศึกษาจากภาพเหล่านี้อย่างใกล้ชิดตลอดมา เกี่ยวกับเทคนิควิธีการเขียนจากภาพเหล่านี้ และจากศิลปินที่เขียนภาพแบบอังกฤษจริง ๆ เป็นการดีมากที่สุดซึ่งเขาเรียนล่วงหน้ามาก่อนจากธรรมชาติโดยตรงว่าวิชาการเขียนนั้นเป็นอย่างไร เขามีความเคยชินมากในการใช้สายตาของเขาโดยเฉพาะ ก่อนเขาเริ่มต้น สังเกตจิตรกรอื่น ๆ ว่าพวกเขาใช้วิธีการใช้สายตากันอย่างไร

ไม่นานนักก่อนที่คอนสเทเบิลอายุ 20 ปี บิดาของเขาอนุญาตให้เขาไปลอนดอนเป็นเวลาระยะหนึ่ง เพื่อดูว่าเขามีโอกาสช่องทางอย่างไรพอที่จะเป็นจิตรกรได้ตามความมุ่งหมายของเขา เขารู้จักกับจิตรกรที่ลอนดอนไม่มากนัก และหลังจากนั้นต่อมาเขาก็ได้เดินทางไปลอนดอนหลายครั้ง ในเรื่องการทำงานในฐานะเช่นเสมียนของบิดาของเขา จนในที่สุดเขาก็ได้เป็นนักศึกษาวิทยาลัยศิลปกรรม แต่ถึงแม้เขาจะได้รับการสอนในวิชาที่เป็นประโยชน์ก็ตาม เขามีความรังเกียจอยู่สิ่งหนึ่งซึ่งเขาเรียกว่า The cold Trumprey stuff หมายถึง สิ่งที่ไม่เป็นความจริงหรือลวงตา (หรือสตัฟฟ์สัตว์ที่ตายไป แล้วเอาไว้ที่ลวงตาเหมือนของจริง) ซึ่งจิตรกรที่นั่นได้เขียนกันในระยะสมัยนั้น เขาพบว่าไม่มีใครคิดถึงเรื่องทิวทัศน์ว่าเป็นสาขาแขนงหนึ่งทางศิลปะและเป็นที่ยอมรับกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ภาพเรื่องประวัติศาสตร์เป็นผลงานที่ได้รับการพิจารณายกย่องว่าเป็นภาพที่สูงที่สุด แต่คอนสเทเบิลยังมีจิตใจมั่นคงในเรื่องทิวทัศน์ของเขาอยู่ถึงแม้จะไม่มีใครซื้อภาพของเขาก็ตาม การดำเนินอาชีพของเขาต้องใช้เวลามากในการเขียนรูปเขียนคนเหมือน ซึ่งอยู่ในการต้องการจริง ๆ ของประชาชนก่อนสมัยมีรูปถ่าย และการลอกแบบภาพสมัยโบราณ อันเป็นที่นิยมกันในสมัยนั้นจนกระทั่งภาพพิมพ์สี ( Colour painting ) เกิดขึ้น และสามารถผลิตได้มาก ราคาไม่แพง คอนสเทเบิลโชคดีมาก ที่สามารถไปตามส่วนต่าง ๆ ในอังกฤษ ทำให้จิตใจของเขาสดชื่นมากจากการพบสิ่งแปลก ๆ พร้อมทั้งได้รับการเปลี่ยนแปลงตามบรรยากาศในนครลอนดอนอีกด้วย

ใน ค.ศ.1802 สมาคมศิลปกรรมได้ยอมรับภาพของเขาเป็นครั้งแรก เขาจึงประสบความสำเร็จใกล้ขีดของเขา ในปีเดียวกันนี้เองท่านอธิการแห่งแลงฮัมซัพพิด ดร.เรฟ จอน พิชเชอร์ ได้เสนอให้คอนสเทเบิลทำงานในตำแหน่งครูวาดเขียนในโรงเรียน คำแนะนำของท่านประธานสมาคมศิลปกรรม (เบนจามินเวสต์) เขาได้ปฏิเสธต่อการเสนอของ ดร.พิชเชอร์



หลังจากนั้นต่อมาเขามาเป็นพระ ( bishop ) แห่งวัดซาลิสเบอรี และปีต่อมาเขาได้รับมอบหมายให้เขียนภาพให้แก่วัดซาลิสเบอรี ( Salisbury ) งานที่คอนสเทเบิลทำให้สวยงามน่าดู ทำให้มีชื่อเสียงมาก เพื่อนที่ดีที่สุดซึ่งคบกันมาเป็นเวลาหลายปี คือ เรฟ จอนฟีเซอร์ อีกท่านหนึ่งหลานของท่านบิชอป ( Bishop ) ท่านผู้นี้ต่อมาได้เป็นอนุศาสนาจารย์ของลุงเขาและได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นท่านอาชิตัน (พระที่มีสมณศักดิ์รองจากบิชอป) จดหมายหลายฉบับที่น่าสนใจอย่างมากที่สุดได้เขียนไปถึงท่าน อาชิตันซึ่งเคยซื้อภาพของเขาบ่อย ๆ เท่าที่ท่านจะสามารถซื้อได้ และเป็นเวลาหลายครั้งที่ท่านซื้อภาพจากเขาในเมื่อไม่มีใครซื้อครั้งที่ท่านซื้อภาพจากเขาในเมื่อไม่มีใครซื้อ

ค.ศ.1811 เมื่อคอนสเทเบิลอายุเกือบครบ 35 ปี เขาต้องการแต่งงานกับแมรี บิคเซลล์ ซึ่งเขารู้จักตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ปู่ของเธอเป็นอธิการผู้มั่งคั่งแห่งเบอร์โกลท์ ได้ขัดขวางมากในเรื่องนี้เพราะจิตกรจนเกินไป ถึงแม้ว่าญาติทางฝ่ายแมรีจะยินยอมก็ตาม ระหว่างระยะห้าปีก่อนแต่งงานทั้งสองถูกห้ามไม่ให้พบกัน แม้แต่จดหมายก็ไม่ยอมให้เขียนถึงกัน แมรีบางครั้งไม่อดทนมากในการรอคอยของคอนสเทเบิล เพราะเขายังเขียนภาพต่อไปและดูเหมือนว่าไม่มีใครซื้อภาพของเขาเลย เขารังเกียจในการเข้าสังคมมาก ดังนั้น แมรีรู้สึกว่คอนสเทเบิลไม่เคยทำตัวให้รู้จักแก่คนทั่วไปและคงไม่สำเร็จในการทำงานที่กำลังทำอยู่ ตลอดระยะเวลา 12 ปี ในชีวิตการแต่งงานของเขาทั้งสอง แมรีได้ถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ.1828) เขาได้รับความสุขมากระหว่างที่อยู่กับแมรีและลูก ๆ เจ็ดคน ถึงแม้ว่า เขาจะขาดแคลนเงินบ่อย ๆ ก็ตาม จนกระทั่งเขาได้รับมรดกเป็นจำนวนเงิน 20,000 ปอนด์จากบิดาของเขาก่อนที่แมรีจะตายไม่ถึง 6 เดือน เขาทั้งสองใช้ชีวิตอยู่เป็นเวลานานมาก ณ ที่แฮมสติค ทางชายทะเลภาคเหนือของลอนดอน คอนสเทเบิล ได้เขียนภาพทิวทัศน์ไว้เป็นจำนวนมากมาอย่างสวยงาม ถึงแม้ว่าเขาแสดงความสามารถในการเขียนอย่างน่าสรรเสริญนับเป็นปี ๆ ก็ตาม หลังจากรูปแรกของเขาไปปรากฏที่นั่น ( A.R.A. ) เขาจะต้องรอไปเป็นเวลาถึง 17 ปี เขาจึงจะได้รับเลือกเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมศิลปกรรม และอีก 10 ปีต่อมาเขาได้เป็นสมาชิกที่สมบูรณ์ ( R.A. ) ถึงแม้การเลือกนั้นทำอย่างไม่เต็มใจ และปราศจากสัญลักษณ์ใด ๆ ก็ตามทางสมาคมศิลปกรรมมีความซาบซึ้งในคุณค่าของเขาหรือนึกถึงในปรัชญาของเขา

ชีวิตของคอนสเทเบิลเงียบขรึมตลอดมา มีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นต่อเขา ในระยะปีที่ติด ๆ กัน ตอนบั้นปลายของชีวิตของเขาได้รับทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บ และรู้สึกว่ชีวิตของเขาดำเนินไปอย่างไร้ประโยชน์ เพราะว่าโลกไม่เห็นคุณค่าในงานที่เขาทำไว้อย่างตั้งใจจริง ๆ เขาเขียนภาพอยู่ในราว 2-3 ชั่วโมง ก่อนที่เขาจะถึงแก่กรรมในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ.1831

อุปนิสัยของคอนสเทเบิลนั้น จะรู้ได้จากภาพเหล่านี้เป็นเหตุให้ผลงานของเขาและตัวเขาได้รับการมองผ่านไป และได้รับการดูถูกจากชาวโลกที่อยู่ในสมัยนิยมการใช้จ่ายใช้เงิน และต้องการสิ่งตกแต่งประติมากรรมขึ้นที่ไม่เป็นเรื่อง เรื่องราวทางนาฏกรรมความรู้สึกในรสอารมณ์ทางโลกียวิสัยและเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ แต่ภาพของเขาเป็นจำนวนมากมีค่าหลายพันปอนด์ในศตวรรษที่ 19 และในปัจจุบันไม่อาจคำนวณค่าได้ ภาพทุก ๆ ชิ้นของคอนสเทเบิลมีค่ามากเป็นการไร้ประโยชน์ ที่กล่าวแต่เพียง เขาเหล่านี้ซึ่งมีรู้จักคุณค่าของคอนสเทเบิลในระบอบที่ยังมีชีวิตอยู่ถึงอย่างไรก็ดี ผลงานของจิตรกรที่ยิ่งใหญ่ทุกท่าน ซึ่งเขียนภาพในลักษณะวิธีการใหม่ ๆ ครั้งแรกนั้นจะไม่มีใครเชื่อถือหรือนิยมกัน และคนส่วนน้อยจะเข้าใจในคุณค่าของเขา ศิลปินตายไปแล้วแต่การเขียนของคอนสเทเบิลดูเหมือนว่าในปัจจุบันนี้เป็นแบบที่เป็นไปตามลักษณะธรรมชาติ และแบบอังกฤษจริง ๆ และเป็นที่ยากมากที่จะรู้ว่าทำไมชาวอังกฤษไม่เอาใจใส่ต่อภาพของคอนสเทเบิล การที่ขาดความเอาใจใส่นั้น เนื่องมาจากความจริงส่วนใหญ่ว่าภาพเหล่านี้เป็นภาพแบบอังกฤษจริง ๆ ที่เดียว การส่งเสริมนิยมสนับสนุนศิลปินของอังกฤษในสมัยนั้น ก็ไม่เหมือนกับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ซึ่งเขามีความเคยชินกันในความเป็นอยู่ตลอดมา และภาพนั้น ๆ ไม่สำคัญสำหรับเขา แม้แต่ส่วนบกพร่องในภาพก็ไม่เคยนึก การที่ปราศจากเหตุผลและไม่เข้าใจกันเป็นจำนวนมาก ต่อจากนั้นพวกเขาเลยมั่นใจว่าศิลปินอยู่นั้นเองไม่เห็นมีอะไรเลยที่จะต้องเอาใจใส่กันตามธรรมดาแล้วเป็นที่เชื่อถือว่าการเขียน สีน้ำนั้นเป็นวรรณะ ( Tone ) ของสีที่เหมือนกับฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งมีสีน้ำตาลปนเหลืองเข้ากันได้เป็นอย่างดี ( Golden Brown ) เพราะว่าเป็นวรรณะของภาพเขียนเป็นจำนวนมากในสมัยเก่า ๆ ที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ท่านเซอร์ยอร์ชครั้งหนึ่ง ถามคอนสเทเบิลว่าถ้าเขาพบมัน ไม่ยากที่ในการเขียนภาพ เขาตัดสินใจจะจัดวางต้นไม้สีน้ำตาลของเขาไว้ตรงไหน? คอนสเทเบิลตอบว่าเขาจะไม่ยุ่งยากและพบอุปสรรคนั้นเลย เพราะเขาไม่ต้องการจัดต้นไม้สีน้ำตาลไว้ในภาพของเขาเลย เขาต้องการสิ่งดึงดูดใจมากกว่า โดยใช้ต้นไม้ให้มีลักษณะเขียวชอุ่มแทน ต้นไม้สีน้ำตาล การใช้สีน้ำมันที่มีลักษณะสีน้ำตาลเข้มของวิธีการเขียนสมัยก่อน เป็นสีนำฝุ่นละอองมาเพื่อพูนอยู่เสมอ ๆ บนภาพนั้นและทำให้ผิวของมันที่ป้องกันอยู่เปลี่ยนแปลงสภาพไปมองดู สีสกปรก อีกคราวหนึ่งท่านบิวมอนด์ว่าสรรเสริญถึงเรื่องการใช้สีที่มีลักษณะสีต่าง ๆ ในภาพทิวทัศน์ของแกสปาร์ พอสซิน (จิตรกรฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 17) เพื่อเปรียบเทียบการใช้สี จากผลงานของเขาเอง คอนสเทเบิล ได้พูดกับท่านเซอร์ว่า ถ้าสมมติว่า แกสปาร์สามารถลุกขึ้นจากหลุมฝังศพของเขาได้ ท่านคิดว่าเขาจะรู้จักภาพของเขาเองในปัจจุบันนี้ไหม? หรือถ้าเขาจะพบกับความลำบากยุ่งยากไหม? การที่แนะนำให้แกสปาร์รู้จักกับคนบางคนว่า ไม่สมควรใช้สีเรียบเกินไป หรือหนาเกินไปในภาพนั้น ๆ และต่อจากนั้นช่วยกันแก้ไขสิ่งบกพร่องให้หมดไปเป็นเวลานานทีเดียว ผู้

ชื่อภาพเชื่อกันว่า วรณะที่อยู่ในลักษณะเข้มข้นนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งและระยะภายในหนึ่งปี จิตรกรจึงจะเขียนเสร็จ ผู้ขายได้หาทางออกในเรื่องวรรณะของสี เปลี่ยนแปลงภาพชื่อ Waterloo Bridge (สะพานวอเตอร์ลู) ของคอนสเทเบิลให้มีสีในลักษณะความเข้มข้นแก่ (ลักษณะ สีดำ) เคลือบน้ำมัน ( Varnish ) ทำให้ผลงานนั้นเสีย

แต่ถึงแม้เป็นจริงจริงต่อมา ดังที่เพื่อนของเขาและ Cr. LESLIE (ช.ร.เลสลี) นักเขียนประวัติบุคคลได้กล่าวไว้ว่า เป็นไปไม่ได้ซึ่งจิตรกรที่มีความรู้และความสามารถเท่า ๆ กันจะรู้เรื่องน้อยในประเทศของเขาเอง มีเพียงบางคนเท่านั้นซึ่งยังนึกถึงในคุณค่าอันแท้จริงของ คอนสเทเบิล พวกเขาใช้สีสงบเย็น ๆ ในเวลากลางวันซึ่งเป็นธรรมชาติของอังกฤษ การเคลื่อนไหวของอากาศที่ร้อนตามพื้นดิน รื่นรมย์สดชื่นและมีลักษณะที่แจ่มใส สุภาพสตรีอังกฤษผู้หนึ่งได้กล่าวว่า “สดชื่นอะไรเช่นนั้น หยาดน้ำค้างสวยงามอะไรอย่างนี้ ดูแล้วเบิกบานใจอะไรเช่นนั้น” สุภาพสตรีฝรั่งเศสผู้หนึ่งได้กล่าวว่า “พื้นดินปกคลุมด้วยหยาดน้ำค้างสวยงามจริง ๆ”

ข้อสังเกตทั้งหลายที่น่าสนใจเป็นพิเศษนั้น ได้แก่เรื่องภาพทิวทัศน์ของคอนสเทเบิล 2 ภาพ ที่นำไปแสดงที่กรุงปารีส เมื่อ ค.ศ.1824 ภาพทั้งสองนี้ได้ทำความประทับใจให้แก่บรรดาจิตรกรชาวฝรั่งเศสเป็นอย่างมากยิ่ง 50 ปีหลังจากนั้นต่อมา จิตรกรชาวอังกฤษพากันไปเรียนศิลปะที่ฝรั่งเศสกันอย่างมากมายด้วยกับบรรดาจิตรกรฝรั่งเศสที่เขียนภาพแบบประทับใจ งานของจิตรกรชาวฝรั่งเศสดูเหมือนคล้ายกับเป็นงานที่เกิดขึ้นใหม่ที่แปลก ภาพประทับใจอันยิ่งใหญ่ในเรื่องวิธีการเขียนภาพสีน้ำมัน แต่จิตรกรฝรั่งเศสเหล่านั้นได้เรียนจากภาพของคอนสเทเบิล ซึ่งเป็นจิตรกรที่ไม่ได้รับความสนใจในประเทศของเขาเอง เขาเป็นผู้นำวิธีการเขียนเสียอีก วิธีการต่าง ๆ ของเขาก็คล้าย ๆ กับวิธีการเขียนของจิตรกรฝรั่งเศสเหล่านั้น ซึ่งได้มาในประเทศฝรั่งเศสและเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นวิธีการดั้งเดิมอย่างแท้จริงของเขา

เมื่อเราไปที่ชนบทและมองดูทิวทัศน์ เราไม่ได้เดินดูทุก ๆ แห่ง หย้าที่ละกอ ใบไม้ทุก ๆ ใบ หรือหินทุก ๆ ก้อน ต้นไม้ทุก ๆ ต้น นอกจากเราจงใจเจตนาแยกกันทีละต้น และถ้าเราเจตนาเช่นนั้นเราไม่สามารถเห็นป่าละเมาะอันเป็นจุดรวมของต้นไม้ได้ดี เมื่อเรากล่าวว่า เราได้รับความพอใจ ความสุขจากทิวทัศน์ เราหมายความว่า เราเกิดความประทับใจทั่ว ๆ ไปอย่างพอใจจากทิวทัศน์ซึ่งในขณะที่เรากำลังมองอยู่ในภาพชื่อ Life of Constable (ชีวิตของ คอนสเทเบิล) ได้เขียนหลักไว้ 2 ประการเกี่ยวกับวิธีการเขียนที่ตรงกันข้าม ซึ่งจิตรกรนำมาใช้ในการดำเนินงานของเขา

วิธีแรกในการเขียนภาพให้เสร็จทีละส่วนตามสภาพของภาพ ดั่งนั้นมันจะเสร็จเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป็นไปตามลำดับที่แบ่งไว้เป็นตอน ๆ หรือในขณะนั้นมีส่วนแบ่งที่ต้องเขียนอีกเล็กน้อย

หรือไม่มีส่วนแบ่งเหลือไว้อีกเลย ในภาพเมื่อศิลปินเขียนโดยวิธีการแบ่งส่วน ในขณะที่เราเขียนอยู่นั้นเราอาจตกลงใจมองดูวิวที่ละส่วน ๆ เราก็ควรเขียนโดยวิธีนั้นหรือเห็นพ้องด้วยกับเขา ตรวจดูทีละใบทุกกิ่งทุก้านทุก ๆ ลำต้น

อีกวิธีหนึ่ง ที่จิตรกรอื่น ๆ ใช้วิธีการเขียนโดยเขียนรวมกันคราวเดียวไม่แบ่งส่วน เป็นเรื่องที่น่ายากยิ่งที่จะต้องมาแบ่งส่วนเรื่อย ๆ ไปของส่วนเหลือจนกระทั่งเสร็จกฎแรกเราเห็นด้วยในรสอารมณ์ของความรู้สึกในการสัมผัส กฎหลังนี้เราได้พื้นผิวที่สมบูรณ์และวรรณะของสีที่เป็นความจริง กฎหลังนี้คอนสเทเบิลนำมาใช้และบางทีถูกต้องทีเดียว ในเมื่อเรามีความพอใจดูส่วนรวมทั้งหมดของทิวทัศน์เรามองดูรอบ ๆ แล้วหันกลับมาดูรอบ ๆ อีกจะทำให้เราเกิดความประทับใจโดยไม่รู้สึกตัวในวิธีเช่นนี้เราอาจไม่ต้องรู้มากนักเกี่ยวกับวิชาพฤกษศาสตร์ หรือ ธรณีวิทยา แต่เราสามารถเรียนรู้มาจากความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติและความสวยงามแห่งวรรณะของสี บรรยากาศและแสงอันสดใส (จงจำไว้เสมอ ๆ เบนจามินเวสต์ได้กล่าวกับคอนสเทเบิลเมื่อเขายังรุ่น ๆ อยู่ แสงและเงาไม่เคยอยู่คงที่เลย) พวกเราจำนวนน้อยที่เดียวที่สามารถนำเอาส่วนดีที่สุดจากภาพทิวทัศน์ออกมาเพื่อตัวเราเอง และนำเอาเพียงอย่างหนึ่งในจำนวนที่เราพอใจหลายอย่าง เมื่อเราดูภาพทิวทัศน์ของคอนสเทเบิลแล้ว หลังจากนั้นเราไปเที่ยวในชนบท มันจะเป็นสิ่งใหม่ที่เราไปดูครั้งนี้ เพราะว่าจะช่วยให้เรามีความสังเกตขึ้นอีกมากและได้รับความรู้เพิ่มขึ้น ซึ่งเราได้เคยผิดพลาดมาแล้ว หยาดน้ำค้าง สายลมอ่อน ๆ ดอกไม้บานและความสดชื่นแจ่มใส ลมที่พัดแรงและชื่นใจโดยอาศัยเขาเราอาจค้นพบความประหลาดในตัวของเราเองได้ว่า ครั้งหนึ่งเราได้คิดว่ามันเป็นสิ่งที่น่าเกลียด แต่แล้วกลับมาเป็นสิ่งที่สวยงาม Suffolk hay (รถบรรทุกหญ้า) ที่เขาเขียนไว้สวยไม่น้อยไปกว่าภาพ Salisbury (วัดชะลิสเบอรี) และภาพ Haywain (รถบรรทุกหญ้า) บางทีเป็นภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุดของเขา ครั้งหนึ่งคอนสเทเบิลกล่าวว่า “ไม่มีสิ่งใดเลยที่น่าเกลียด ฉันไม่เห็นสิ่งใดที่น่าเกลียดในชีวิตของฉัน” เพราะต้องคิดว่ารูปร่างลักษณะของวัตถุต่าง ๆ เป็นอะไรก็ได้ แสง เงา ทศนิยมภาพ สิ่งเหล่านี้จะทำให้วัตถุมีความสวยงามอยู่เสมอ

ภาพเหล่านี้ไม่ได้รับเลือกว่าเป็นภาพสำคัญที่สุดของคอนสเทเบิล ภาพเกือบทุก ๆ ภาพที่เขาเขียนไว้มีความสำคัญมาก Fortunately foshchle (โชคดีสำหรับพลเมืองในอังกฤษ) หอศิลป์แห่งชาติและพิพิธภัณฑ์วิคตอเรียและอัลเบอर्टได้เก็บภาพของคอนสเทเบิลไว้มากและภาพเหล่านี้เราควรดูด้วยความเอาใจใส่ แต่ไม่ใช่ดูทั้งหมดในคราวเดียวกัน หากภาพหรือน้อยกว่านั้นต่อครั้งหนึ่ง เป็นการเพียงพอถ้าเราได้รับความลำบากในการพิจารณาทุกอย่างแท้จริง ภาพชื่อหาดไบรตัน ( Brighton Beach ) ภาพทะเลเป็นส่วนมาก และวิธีการเขียนหลายแบบ

ของคอนสเทเบิลมาก่อนโบดิน ( Boudin ) จิตรกรอันยิ่งใหญ่ชาวฝรั่งเศสผู้ได้ส่งเสริมการเขียนแบบ open air ภาพทะเลของคอนฯ อยู่ที่พิพิธภัณฑน์อัลเบอท์และพิพิธภัณฑน์วิกตอเรีย ลอนดอน ( Victoria and Albert Museum )

ภาพชื่อศึกษาในเรื่องเมฆ ( Cloud study ) ประมาณ ค.ศ.1820 เขียนเรื่องการผันแปรของเมฆบนท้องฟ้า เขียนจากประสบการณ์ที่เห็นเมฆมาเป็นจำนวนปี และได้รับจากการอ่านหนังสือของลูกเฮาเว็ด ( Luke Howard ) ในเรื่องสภาพดินฟ้าอากาศ ลอนดอน ( Climate of London ) คอนสเทเบิลได้เลือกเขียนท้องฟ้าที่สวยงามและสิ่งที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น เขาได้เขียนจดหมายถึงพระฟิชเซอร์ ( Archdeacon Fisher ) เพื่อนสนิทของเขาว่า จิตรกรผู้ซึ่งไม่รู้จักการเขียนเรื่องเมฆและส่วนประกอบ ( Materia ) อื่น ๆ บนท้องฟ้าแล้วดูเหมือนกับจิตรกรผู้นั้นเสียประโยชน์ของตัวเองอย่างใหญ่หลวง ภาพเรื่องเมฆของคอนสเทเบิลมีหลายแผ่นที่เขียนด้วยสีน้ำมันบนกระดาษ เพื่อการศึกษา ภาพนี้อยู่ที่พิพิธภัณฑน์อัลเลอท์และพิพิธภัณฑน์วิกตอเรีย ลอนดอน ภาพจากหนังสือ Discovering Art



